

derer

everything is possible

Gang tří opic

DERER virtual

DERER virtual

| everything is possible

GANG TŘÍ OPIC

Everything is possible

@DERER virtual, 2013

Text @ Ivan Derer, 2013

Foto @ Ivan Derer, Facebook 2013

Music@ Miroslav Mach, Ivan Derer, Otakar Mandelík, Jakub Dérer 2013

ISBN 978-80-260-4219-8

Koloběh života

Šlápnul jsem do teplého popela. Před pár hodinama tady hořelo lidský tělo.

Ve vzduchu nebyl žádný zápach smrti, jak se píše v průvodcích.

Nic tady nesmrdí, ani ta smrt.

Kráva vedle ohniště jenom otočila hlavu a pověsila si na roh oranžový šátek.

Muži stáli ve vodě a prohrabávali se lidským popelem na hladině a vyndávali velké kusy santalového dřeva. Na prokletém druhém břehu Matky řek bylo pusto, což silně kontrastovalo se svatým břehem jednoho z nejzajímavějších měst světa.

Na schodech ležela tři těla na nosítkách, zabalená do barevných kusů látky.

Šlápnul jsem do hovna, do popela a do chcanek.

Podíval jsem se do zírajících oken hospiců okolo. V životě jsem necítil takový dotek smrti.

Ty hospicy říkaly... tady bydlí smrt. Vycházím ven, jenom když musím, když někdo z vás příchozích zhebne.

Moc mě to nebaví, nedělám to ani pro zábavu.

Dělám to, protože musím.

Dole nandávali tělo na hranici, ale to bylo jenom jako další kus dřeva... ale ty domy okolo a ty černý muži, co bez řečí nosili obrovský kusy černýho dřeva.

Nejnižší kasta, spalovači mrtvol.

Z těch okolních domů to úplně přetévalo, tekutá a ocelově černá smrt.

Kluk, zřejmě příbuzný, zapálil hranici.

Skrz plameny jsem viděl hořící lidský tělo a o pár metrů dál tele, pijící mléko krávy stojící hned vedle ohniště.

Spojilo se mi to do nejsilnějšího pocitu koloběhu života, jaký jsem do té doby viděl.

Udělal jsem si tam fotku a ta se mi nepovedla.

@Varanasí, India, November 2012

Tundla junction

Zdálo se mi, že jsem na horách. Slunce svítilo a vrcholky hor vrhaly do dálky láskyplné usměvy. Vzal jsem si svůj snowboard a položil ho na zem. V srdci jsem cítil velkou lásku..., ale nemohl jsem se sehnout, abych si prkno přidělal. Nešlo mi to.

Vstávej, vstávej... je tvoje stanice, Tundla.

8

Otevřel jsem oči. Tvář muže jsem neviděl, měl ji celou přikrytou šátkem a skrz štěrbinu pro oči jsem viděl jenom dva černý body.

Skočil jsem ještě v polospánku z pryčny a vylezl z vlaku.

Bylo půl čtvrtý ráno.

Zase ten smog. Nosní sliznice mi z toho brzo začne krvácet, jak to pálí. V panice růstu za každou cenu se Indie sama udusí zaživa.

Kolem se pohybovali lidi, ale byli to spíš přízraky zabalený do hábitů.

Z dálky zoufale houkal odjíždějící vlak.

Někde v půlce schodiště mě to zasáhlo.

Tady je konec. Na tohle nádraží už Šiva dávno zapomněl. Na drátech nad nástupištěm hejna divnejch ptáků a všude na kolejích krysy.

Šel jsem přes nástupiště jako ve snu, který, jak už to tak bývá, dokáže přeskakovat z jedné bizarnosti na druhou.

Dole u schodů snídalo prase, vedle něj sral pes. Pes měl evidentně zažívací potíže. Hned vedle spali lidi.

Překročil jsem je.

Tady mě to zasáhlo podruhé. Jak se odsud dostanu? A má to vlastně ještě vůbec cenu?

Seběhly se kolem mě stíny.

Měly hábity a přes obličejy hadry. Mumlaly něco řečí, kterou neznám. Ukazovaly nějaký špinavý papír.

Jeden si sundal roušku a já viděl skrz jeho díry v zubech do propasti vlastního osudu.

Šel jsem s ním k jeho sto let starému autu.

Nastartoval, pustil si na mobilu hru a vyrazil.

Krajina byla osvětlená jenom hromadama hořících odpadků a záře těch ohňů se odrážela od nejhustšího smogu, který jsem v životě viděl.

A u hromad pořád ty stíny.

Dostali jsme se na asfalt. A najednou, ničeho nic, se přímo proti nám zjevil běžící muž.

Řidič něco brebentil do svojí hry v mobilu a já viděl soustředěnou tvář běžce. Zapochyboval jsem, jestli nejsem pořád ještě ve snu.

Přízračná scenerie pokračovala a míjeli jsme další běžce, jednou dokonce celou skupinu.

Nějakým způsobem mi ti běžící lidé, uprostřed nejznečištěnějšího místa světa, ve čtyři ráno, otevřeli malej vhléd do pekla, který by možná ani neměl být smrtelníkům dopřán.

Uprostřed cesty ležela kráva.

Řidič se ji vyhnul bez toho, aby přestal sledovat vývoj hry na mobilu.

Zastavili jsme.

Před náma, někde v oblacích smogu, ležela nejznámější památka světa, Tádž Mahal.

Šáhdžahán ho nechal postavit ze smutku po své zemřelé třetí manželce. Osobně věřím jiné verzi. Totiž té, že to byl obyčejný megaloman závislý na sexu a tímhle si postavil pomník.

Nešel jsem tam.

Radši jsem si povídal s policajty hlídajícími palác od řeky Jamuny.

Na druhým břehu je místo, kde šáh dožil. Jeho syn ho tam zavřel do vězení. To místo mi připadalo víc lidský, než gigantický trsy turistů visící ze zdí paláce, který pomalu umírá. Smog do bílého mramoru leptá černý díry a za ostatními dráty pomalu mizí vzpomínka na dobu, kdy řeka Jamuna byla čistá a stanice Tundla junction neexistovala.

@Agra, India, 2012

Don't look at me like this... (rural Uttar Pradesh).

Istanbul assault

Nemohl jsem na mapě najít tu ulici, kde byl hotel. Jsem o půlnoci v Istanbulu na ulici a nevím, kam mám jít. Zíral jsem do pouliční mapy, ale ve světle zavřených obchodů se na umělé hmotě objevovaly jenom odlesky záře z nedaleké mešity.

Kolem prošla dvojice. Dva muži kolem pětadvaceti, s mo – derními vlasy a hlasitými úsměvy.

12

"Co tam hledáš, u tý mapy?"

Řekl jsem, že hotel Tauron.

"Pod' s náma, hotel najdeme."

Překvapila mě pohostinnost zdejších obyvatel a vykročil jsem.

"Děláme na lodi. Ted' máme volno, tak si dáme někde pivo. "

"Dobrý."

Jeden z nich se zastavil s náhodným chodcem a z bouřlivé debaty vyplynulo, že hotel je... asi takhle.

Dalších pár minut jsem se dozvěděl hodně ze života námořníka.

U hotelu jsem poděkoval a chtěl se rozloučit, ale chlapce napadlo, že si dám pivo s nima.

Mně to nakonec přišlo taky jako dobrý nápad. Co taky dělat jinýho v Istanbulu v jednu v noci.

Vzali taxíka a odjeli jsme přes vodu tam, kde to žije. Na ulici chodili lidé a tančili opilci.

"Dáme si jedno pivo a pudem," říkal pořád dokola ten *sailor*.

"Ano."

"Půjdem třeba sem."

Vlezli jsme někam pod zem. Místo vypadalo dobře. Nic nenasvědčovalo ničemu.

Dali jsme si pivo.

Dozvěděl jsem se, že umí deset jazyků a byl právníkem, což ho nebavilo, tak si udělal dvouletý kurz na lodního důstojníka a prý je to tak lepší.

To bylo rozhodně inspirativní.

Pivo Efez mi zachutnalo. Dal jsem si ještě jedno.

"Zkusíme víno. Přineste víno."

Víno jsem úplně nechtěl, ale zase zkusit turecký víno, proč ne.

Přinesli třetinky, každý jsme se napili a bylo to dobrý.

Začlo mi být ale trochu divný, že jsme měli jít na jedno pivo a teď tady pijem víno... rozhodl jsem se, že vypadnu.

Přemlouvali mě, a když viděli, že to nejde, řekli o účet.

Na účtu bylo napsáno, že jedna ta třetinka vína je za 800 eur.

Zvednul jsem se k odchodu.

Chytl mě číšník, že mu dlužím tisíc eur. Byla to velká surreální kombinace.

Nakonec jsem skončil u dveří obstoupen skupinou zajímavě vypadajících lidí.

Bylo to na hovno. Už jsem věděl, že to byla past, ale zaujala mě její sofistikovanost.

Chlapi mě vyčíhli, nepozorovaně mě dostali do hospody, kde existují spousty jídelních lístků a na jednom z nich je fakt napsáno, že třetinka vína stojí většinu českýho průměrnýho měsíčního platu.

Vše se hroutilo do prdele. Přišel šéfík, že jsem si měl přečíst ty jídelní lístky, že jsem blbec a teď za to musím zaplatit atd.

S tím, že jsem blbec, jsem souhlasil. Jinak ale s ničím.

Řekl, že si moje peníze vezme násilím.

Já řekl, že chci, aby zavolal policii. Zjevně jsem ho tím překvapil, asi ho nenapadlo, že by někdo mohl bejt tak divnej, že chce po zloději, aby na sebe zavolal policajty.

Proběhlo několik argumentů, který nic neposunuly nikam. Potom mě uhodil do ramene. Zaujal jsem aktivně semipasivní postoj z krav magy, s rukama v krytu a nohama v gardu.

Kruh kolem mě se trošku uvolnil.

"Hele, já tady nechci mít problémy," ... řekl on. "Dej mi všecko, co máš u sebe."

Já jsem řekl, že nesnáším, když se mě chlap dotýká.

Ruce jsem nechal radši nahoře.

"Dobře, dej mi dvě stě eur a tenhle problém zmizí."

Podíval jsem se kolem sebe na zarputilé tváře a vyhodnocoval situaci.

Pak jsem vytáhnul stovku. Peníze za to zdraví teda stojej, nebo ne?

Vzal si stovku, tváře se mu roztáhly a řekl.

"Řekni, že mě máš rád a obejmi mě."

Obejmul mě.

Čekal jsem ránu nožem do ledviny.

Dal jsem ruce dolů. Že ho mám rád jsem neřekl.

U záchodu se řadily ženy a dívaly se na mě.

Vypadnul jsem.

@Istanbul, November 2012

Plaval jsem

Oceán nahrazuju v Praze padesátimetrovou podolskou kádí a u toho pohybu opouštím tělo a moje mysl se zabývá různými nesmysly, například teď jsem myslel na svou facebookovou přítelkyni Curiosity, která chudák bude asi na Vánoce sama a ještě k tomu na Marsu.

Z přemýšlení mě vyrušil pohyb pár metrů přede mnou.

Potopil jsem se a vyhnul se muži, který se dopředu nedívá a vzápětí i druhému muži, který se dopředu nedívá... jsou to muži dívající se jenom dolů, a co se děje kolem nich, je nezajímá, protože jejich sport je ze všeho nejdůležitější.

"Nechceš mi uhnout?" uslyšel jsem, když jsem se vynořil.

Nechápavě jsem zíral na chlápka, který kvůli tomu, že jsem se mu vyhnul, zastavil svůj sport mezi námi, všedními plavci. Asi bych ho pochopil, kdybychom byli v kondiční dráze, ale takhle...?

"Plaveš přímo proti mně, příště se mi vyhni!" přidal na důrazu. Posmutněl jsem. Potom se ovšem moje mysl rozjasnila.

"Příště se vyhni ty mně, kundo," řekl jsem, vznášeje se v míru a lásce tý podolský kádě na lidi a myslel na kruté zacházení s kapry během těch svátků klidu.

Otočil se a odsportoval.

Já jsem pokračoval též.

@Prague, December 2012.

Vízum

Šel jsem si pro vízum. Věděl jsem, že potřebuju přesně 850 korun a tak jsem si řekl, že si dole v baráku něco koupím a zaplatím tisícovkou, kterou jsem měl v peněžence.

Dole jsem na všechno zapomněl, vlezl do auta a odjel. Po kilometru jsem si vzpomněl a zastavil u obchodu na rohu.

Když jsem lezl dovnitř, ze dveří vycházel muž. Měl hnědé manšestrové sako, mohlo mu být tak kolem třiceti. Měl jsem dojem, že ho odněkud znám.

Ale dlouho jsem o tom nepřemýšlel.

Celkem bez rozmyslu o cenách jsem si koupil jeden velký Redbull, jeden malý Redbull, tvarohový koláč, tři housky s mákem a dvě tyčinky Snickers.

U kasy jsem přemítal, kolik to asi bude.

Když už to svítilo na displeji, chvíli mi trvalo, než mi to došlo.

Stalo tam PŘESNĚ 150.

Vzal jsem svých 850 korun a odjel na ambasádu.

Když jsem přicházel k domu, vyšel ze dveří TEN SAMEJ člověk jako předtím z obchodu a přešel kolem mě bez povšimnutí.

Ani mě nepřekvapilo, že na ambasádě nebyly žádný spousty čekajících lidí jako jindy a že všechno proběhlo rychle a hladce během 5 minut.

@Prague, October 2012

Marek jí nějaký drobný dal, ve Varanasi.

S Paulem – o cestě, euru a čínské ruce trhu

Sednul si ke mě v letadle z Prahy do Madridu.

"Co ses zač?" překvapil mě veselou otázkou.

"Ehhh, no... jsem Čech."

"Aha... a kam máš namířeno?"

Co se vyptává... je to snad tajnej... a co motor, podíval jsem se nervózně z okýnka. Kapitán uvolnil brzdy. V tomhle momentu si vždycky říkám, že už je to nevratný.

"Miluju tu sílu motoru... je to jízda."

Cítil jsem tah motoru a letadlo začalo nabírat rychlost.

"Tak kam jedeš?"

"Do Madridu..."

"Hmm... já jedu taky do Madridu."

Bylo to překvapivé, jelikož jsme seděli v letadle do Madridu.

"A odkud jseš ty?" napadlo mě se zeptat.

"Já jsem z Fidži... teda vlastně, žil jsem tam 15 let, teď žiju v Perthu."

"A co v Madridu?" zeptal jsem se a úplně zapomněl, že sedím v letadle.

"Nějaká svatba, známý, pláže..."

"Máš dovolenou?"

"Ne, dal jsem výpověď... dělal jsem v důlním průmyslu. Austrálie má velký nerostný bohatství... je to skvělejší byznys, ale teďden jsem doma a pak tři hodiny letím na sever... a tam jsem tři týdny v umělohmotném městečku, který ani není opravdický osídlení... a pak zas letím zpátky."

"No jo, já dělám to samý. Lítám takhle Madrid – Praha furt dokola."

"Já s tím seknul. Dobrý prachy, ale život na hovno."

"Jo, to chápu."

"Ze Španělska jedu do Ameriky... přejedu Ameriku napříč do Kalifornie."

Díval jsem se na něj. Tohle je, ale vždycky přece byl, život mladých lidí v normálních zemích. Já se k tomu ovšem ze známých důvodů dopravil až kolem třicítky.

"Ryan air je shit."

"To jo... vážně uvažovali o tom, že se bude platit na hajzlu, lidi budou cestou stát a celý to bude řídit jeden pilot. Pakárna."

Teď se divil on.

"Jasně, jsme v Evropě... *mate*."

"Včera jsem vzal *bike tour* po Praze... *georgeous*... a ta naše průvodkyně říkala, že Slováci jsou v prdeli, jelikož mají euro... ehmm a vy Češi jste v pohodě."

Zamyslel jsem se, proč si nějaká česká průvodkyně myslí, že Slovinci jsou v prdeli kvůli euru.

"No, asi má takovej názor."

"A co si myslíš ty?"

"Myslím, že je dost argumentů pro i proti... ale já celkem věřím, že euro je dobrý. Slovinci jsou sympatický, že do toho šli po hlavě... a ten opruz, kdybych si musel furt měnit marky, franky, pesos, liry a další kuny."

21

"*No doubt, mate*, jedna měna má smysl, hlavně se musíte spojit proti Číňanům. V Austrálii se snažej skupovat doly... vůbec všechno, potřebujou australskou železnou rudu."

"A dostanou ji?"

"Jasně..., " zasmál se, "a tvrdě za ni zaplatěj. Ale žádný skupování našich dolů, o to se vláda postará."

Potěšila mě představa zakrvácené čínské ruky komunistického trhu, jak visí přibitá na dveřích do australských dolů.

"Hele, musím se vyspat... v tý Praze jsem jen chlastal."

"Jo."

Díval jsem se dolů pod sebe a viděl Francii a pak jsem usnul a hned se probudil a to už jsem viděl obrazy španělského venkova. Za chvíli jsme přistávali.

@Madrid, August 2011

Záchranáři

Šel jsem po pláži a díval se na rozbouřené moře.

Můj čas se zastavil v Evropě a tady běžel můj nový jihoamerický čas.

Nemyslel jsem celkem na nic ani nic nenasvědčovalo tomu, že bych se měl ten rychleji běžící čas nějak pokoušet chytat.

Šlápnul jsem na kraba a zarazil si do nohy špejli.

Nade mnou kroužil král místních mrchožroutů, přede mnou jeli surfaři svoje vlny a vedle mě polehávali na svých pestrobarevných lehátkách lidé a zvířata.

Kolem mě proběhli velkou rychlostí dva záchranáři.

Sledoval jsem jejich rychlost... a došlo mi, že tohle není cvičení. Vydávali maximální energii a pár metrů ode mě skočili do vody.

Ploutve si nandávali až v moři, podpluli obrovskou vlnu a dostali se za ten *break* tak snadno.

Zaměřil jsem se na situaci a uviděl muže, jak zvedá ruku – signál člověka v nesnázích.

Jeden ze surfařů už jel k němu a dával mu svoje prkno, aby se mohl něčeho držet.

Za chvílku u něj byli. Museli ho dostat zpátky skrz proudy, který odtahují člověka od břehu rychlostí metru za sekundu.

A už byli u břehu a kluk, co se topil, vylez z vody, došel k písku a lehnul.

Podcenil ty proudy, sakra.

Potom si stoupnul a podával záchranáři obě ruce.

Ten se na něj usmíval a těma rukama mu třásl.

Měl jsem pocit, že bych měl jít a poděkovat těm záchranářům taky. Bylo to dojemný.

Potom jsem se odpravil na chodník a odešel dál bloumat městem. Cestou jsem potkal chlápka, který měl na tričku napsáno: *Czech drinking team*.

Znovu se mě zmocnilo dojetí.

Jak se často říká, kdo nepláče, není Čech.

@Rio de Janeiro, September 2011

Mandou bem, porra...

Favela clean-up

Alessandro je neuveřitelný. Vážil stodvacet kilo, teď váží osumdesát.

Pil pivo, teď taky.

Dokáže udržet pozornost posluchačů až do konce. Já se o to samý snažím celý život a daří se mi to jenom občas, nebo nikdy.

25

Znáte to, takový ty obličej, jak se dívaj najednou jinam, když něco říkáte. Jak najednou oslovujou někoho jinýho "jak se máš," zatímco vy zrovna končíte pointu.

Tak Alessandro tohle nemá.

Každej mu visí na rtech.

Hraje divadlo, pohybuje celým tělem, bojuje o tu přízeň tak, že se vám mimochodem dělá na obličej úsměv.

Dnes jsme si povídali o banditech.

"Muselo se s tím už něco dělat, rozumíš. Bude olympiáda."

"Souhlasim, ale nikdy jsem netušil, jak to vlastně bude možný zvládnout."

"První akce byly strašný... mrtvý lidi, mrtvý děti... masakr."

"Ale vystrnadili ty bandity, že jo?"

"Jo, první favelu ovládl stát někdy před dvěma lety. Humanitární organizace protestovali a tak."

"Ale co dál? Jak to pokračovalo?"

"Ve favele udělali policejní stanici. Ale nedali tam starý provařený poldy z ulice Rio de Janeiro, ale nový policisty hned ze školy a kolikrát z jinejch států."

Tohle dává smysl. Před třemi lety byla společnost zoufalá. Každý den zahynul při přestřelce někdo, kdo s přestřelkou neměl nic společného.

Město bylo v rukou banditů a zkorumpovaných poldů řízených politikama.

"Ceny nemovitostí letěj nahoru jak splašený, po tom, co je víc bezpečno," rozpovídal se Alessandro.

"Schéma je stejný. Comandos BOPE (Policejní speciální jednotka) vtrhnou do favely, odstřelej bandity a předaj celý území policii, která tam nasadí svoje mladý lidi. Problém je, že dřív při těch akcích přišlo o život hodně lidí. Změnili teda taktiku. Tři dny před tím, než tam vtrhnou, oznáměj to banditům. Dnes už vcházej do favel bez toho, aby museli střílet."

Během posledního týdne jsem mluvil asi s deseti různějma lidma. Všichni říkaj, že je to o moc lepší, než to bylo dřív.

Má to ovšem druhou stranu mince.

Banditi se přestěhovali na sever města, kde je situace tím pádem horší.

A taky si myslím, že zapomněli na jednu věc.

Zapomněli vyřešit to, že každý druhý dítě ve favele chce být banditou a mít zbraň.

Měl bych jim to říct, ale já tady přece nejsem kvůli tomu.

A navíc, větší kontrolu zbraní odmítli Brazilci v referendu v roce 2007.

@Rio de Janeiro, September 2011

Poznámka k textu:

V roce 2012 vystřelila policie o 100 430 nábojů míň než před dvěma lety. Když uvažíme, že banditi stříleli zhruba stejně, je to o 200 000 nábojů ve vzduchu míň. Podle doktorů z okolí Copacabany, Ipanemy a Botafoga se u nich v ordinacích přestali objevovat postřelení a zastřelení lidé.

Ceny nemovitostí, ale hlavně běžných věcí, například caipiriny, piva nebo jídla, letí nahoru, za poslední dva roky vzrostly několikanásobně.

Co nedokázala válka na ulicích a ti nejhorší banditi ze Santa Marty a Complexo do Alemão, totiž přinutit střední třídu stěhovat se, dodělá teď volná ruka trhu během několika olympijských let.

Nikdo nezůstává

Dívám se na interview s Giladem Shalitem. Egyptská novinářka, s americkým přízvukem a dikcí CNN, prudí mladýho a zjevně psychicky i fyzicky vyčerpanýho muže blbýma otázkama a maskovaní muži celé frašce dodávají naprosto férovou atmosféru.

Proč vlastně k té výměně došlo, bzučí mi hlavou. Jak se tomu dá rozumět?

29

A tak se zeptám Eyala, známe se dlouho.

Od roku 1948 jsme ve válce se všema sousedama. Někdy je to *hot war* a někdy *cold war*, ale je to neustálý válečný stav. Proto musíme jít na vojnu. Každý kluk a holka musí jít na vojnu, když je jim osmnáct. Kluci jdou na tři roky a holky na dva.

Takže naši vojáci jsou děti, které jsou nuceny jít do války. V jiných zemích děti v tomhle věku nastupují na univerzity.

Takže, tyhle děti jsou nás všech. Posíláme je do války, aby nás chránily. Někdy přijdou o život a to je dost smutný, ale takovej je náš osud.

Druhá strana někdy útočí přímo v Izraeli.

Sebevražedný atentáty a bombový útoky byly častější v minulosti, ale i dnes se to stává.

Takže je někdy chytíme a dáme do vězení, kde se maj dobře.

Už je to dlouho, co šéfové těchto skupin zjistili, že pokud chtějí dostat svoje lidi zpátky, musí dojít k chvilkovému příměří, mírový dohodě a nebo k výměně lidí.

K výměně lidí potřebují chytit naše děti – vojáky.

V naší mentalitě je každý voják něco jako naše slunce (*My sun*). Milujeme naše vojáky. (*We love our soldiers.*)

Oni si dobrovolně nevybrali nastoupit do armády a jít do války. Oni musí. Jsou to jenom děti... a jsou to hrdinové.

Takže, když jeden voják zahyne, jsme všichni smutní. (*We are all sad.*)

Představ si, že jeden náš voják je unesen... uděláme cokoliv, abychom ho dostali zpátky.

V minulosti jsme zaplatili vysokou cenu jen za to, abychom dostali mrtvá těla. Vyměnili jsme vězně za mrtvolu našich dětí, aby mohly být normálně pohřbeny a aby jejich rodiče dostali aspoň nějakou satisfakci.

Jednou v Libanonu pár našich vojáků rozstříleli na kusy granátama. Nic moc z nich nezůstalo.

Lidi z Hizballáhu ovšem okamžitě sesbírali zbytky a za pár měsíců proběhla výměna těch zbytků za spoustu vězněných banditů.

Takže, když byl Gilad Shalit unesen, byl to taky smutnej den.

Víme, že oni nejsou jako my a víme, jak se chovají ke svým vlastním, a tak jsme si zoufale představili, co asi dělají s

jedním z nás. Musíme udělat cokoli, abychom ho dostali zpátky. (*We have to do everything to have him back.*)

A i kdybychom za to měli těžce platit... zaplatíme.

Takže, jestli máme propustit 500, 1000, 2000, uděláme to. Prostě tak to je. Gilad Shalit je naživu a my ho musíme dostat domů za každou cenu.

Propuštění 1240 banditů za jednoho našeho vojáka je hodně, ale my nemáme jinou možnost.

31

Co bychom řekli těm osmnáctiletým, co rukují, když ho nedostaneme zpátky?! Jak bychom je do té války vůbec mohli poslat?!

Věř mi, že 65% z těch 1240 se vrátí a budou nás znovu zabíjet, ale... všichni se vrací domů!

Nikdo nezůstává.

@Prague, October 2011, – published on derer.blog.respekt.ihned.cz

Vokrasná petržel

Položil jsem šroubovák na zem a otřel pot, který mi tekł z čela přímo do záchodový mísy.

Hanka stala za mnou a podávala mi kleště.

"De to stuha, že jo. Je to nějaký zabetonovaný."

Usmál jsem se a vytáhnul šňůrky od mikiny z hajzlu. Kapala mi z nich voda, jak divnému vodníkovi.

"To zvládnem, Hanko," řekl jsem, i když úplnou jistotu jsem neměl.

Podařilo se mi povolit šrouby, posunout hajzl, narazit tam nový koleno, vrátit hajzl zpátky, zašroubovat a spláchnout.

Všechno fungovalo.

Sednul jsem si na porcelán a dotáhnul šrouby.

Cítil jsem, jak mi pot stéká v potůčcích z hlavy, kolem nosu a uší.

Nechal jsem to tak.

"Tak a teď si dáme cigáro!" řekla Hanka.

Usmál jsem se.

Jelikož kucení je jedna z nejohavnějších činností jaký znám, měl jsem pocit gigantického vítězství!

Bylo to společný vítězství, moje a Hanky, protože ona nový koleno koupila a já ho umístil.

Umyl jsem si ruce a sednul ke stolu.

"Co já ti dám, nic tady nemám...", řekla Hanka a hodila na stůl krabičku cigaret.

Nekouřím, ale měl jsem nutkání si jednu vzít, ulomit filtr a zakouřit si.

Nakonec jsem odolal.

"To jsou neuvěřitelné věci, že jo," řekla a vdechla kouř.

"No to jo. Hajzl je největší lidskej vynález, ať si říká kdo chce co chce."

"Já jsem tak šťastná, že ten záchod funguje. Nevěřil bys, jak je to nepříjemný, běhat každý den několikrát na záchod do metra. Tak co si dáš?"

"Tak třeba čaj."

Hanka vstala a dala vařit vodu. Cigáro leželo v popelníku a já se díval na zeď, kde je obrázek Mirka, manžela Hanky, co už umřel.

Na stole se objevil čaj a já pořád vychutnával ten slastný pocit vítězství nad spraveným hajzlem. Byl jsem hrdý na svoje instalatérské schopnosti.

"Je to krásný, že jo..., taková spousta nových věcí."

"To jo."

"A lidi si furt stěžují. Já vždycky někam jdu a tam si s těma lidma povídám a furt si všichni stěžují... nevíš, čím to je?"

"Nevím Hanko... ale sleduju to taky. Někoho se zeptáš, jak se má, a dostaneš dávku negativních záležitostí, jako by mě to sakra zajímalo, že má někdo rozbitý auto nebo držku."

"Takovýho lamentování nad vším, rozumíš... stádo blbců věčně nespokojených."

"Ted jsou všichni nervózní, v médiích samý špatný zprávy... to mě taky zajímá, proč to je."

"Lidi... nebo spíš těch devadesát procent společnosti vymezených Gaussovou křivkou... tak ty bude vždycky nejvíc zajímat, jak si soused zlomil nohu, než to, jak si ji nezlomil."

"No jo, tak média to lidem daj... to po čem toužej."

"To víš že jo. Lidi jsou šelmy."

Hanka si zapálila další cigáro a hlava se ji zahalila do oblaku kouře.

"Normálně nekouřim, ale dneska to stojím za to."

"To teda jo, měli bychom to nějak oslavit."

"Jsem šťastná, že jsem se toho dožila. A když vidím, jak někdo nadává na poměry, rozčiluje mě to, rozumíš... ty lidi nevědí o čem mluvěj. Mám před očima příběhy, který nejsou úplně dobrý, a tohle mě fakt rozčiluje."

Chvilí bylo ticho.

Popíjel jsem čaj a užídal diabetické sušenky.

"Bylo děsný vidět ten zástup dětí, když dorazil transport."

Zvednul jsem hlavu a díval jsem se na ni.

"Ty větší, třeba desetiletý, nesly svoje sourozence. Rodiče někde vymýtili a tyhle přijely v několika transporthách do ghetta."

Představil jsem si mlhavý, ponurý počasí a ledovej vítr sviští skrz terezínský ghetto.

V něm pomalu pochoduje zástup vyhladovělých dětí, z nichž některé nesou na zádech svoje sourozence.

"Jedno dítě přišlo a nemělo půlku obličeje. Opřelo se někde o něco, k čemu tvář přimrzla, a když se zvedlo, tvář se odlomila."

Popíjel jsem čaj a jedl sušenky.

"Některý přišly, a když si jim sundal botu, sundals ji i s celou nohou."

Čaj mi došel. Dolil jsem si.

"Ty děti se měly jít umejt, ale začly děsně jančit. Věděly totiž, co jsou to plynové komory. Nakonec se je podařilo umejt... a nakonec je stejně poslali do Osvětimi. Takovýho randálu kolem toho a stejně to k ničemu nebylo."

Pomalu jsem dokousal sušenku. Vzal jsem si další.

"Tohle bylo zajímavý. Když vybírali do transportu, ženy, který věděly, že jdou, tak si šly umejt hlavu."

Hanka se zasmála.

"Co je to v nás divnýho, když i na smrt, tak zásadně s umytou hlavou?"

"Cha...to teda nevím. Ale znám ženy, který si v nervozitě jdou umejt hlavu."

"No vidíš, co to je za reflex?"

Dopil jsem čaj a dolil jsem si. Vzal jsem si další sušenku.

Hanka mluvila a já se díval zkrz oblaka kouře na její rysy a vrásky kolem pusy a očí a bylo mi dobře.

Jediný, co mi vadilo, bylo to, že začaly docházet sušenky.

"Mně připadá skvělý, že tady už skoro sedmdesát let nebyla válka, rozumíš, to je důležitý. Ta šelma, o který jsme mluvili, je pořád hodně živá. Ty debaty o rozpadu Evropský unie – to jsou bláboly, rozumíš, vokrasná petržel. Je důležitý, že tady není válka a to vostatní je fakt zelenina."

Mám rád v životě jednoduchost.

Sbalil jsem si svoje instalatérský nářadí a vypadnul ven.

@Prague, November 2011, – published on derer.blog.respekt.ihned.cz

Na pivu s Jirousem

"Můžu si s váma dát pivo?"

"Jestli chceš... a co chceš?"

"No... já jen, že jsem četl vaše Dopisy z vězení a další texty a že se mi to líbilo."

"Mně ne."

38

"Aha..."

"Chceš mi dát to pivo nebo ne?"

"No ... jo."

"Chceš mi ještě něco o sobě říct?"

"Jo, klidně."

"Proč si vlez do toho posranýho komunistickýho Pionýra?"

"No, protože rodiče...a škola."

"Seš sráč... jediný, co mi připadá dobrý, že vás nakonec vyrazili a ten šátek si nedostal. Ale mělš je rovnou poslat do prdele."

"Ale dyk mi bylo deset."

"Nevymlouvej se... mělš rovnou říct, že do toho nejdeš. A nesar mě a dej sem to pivo."

"Já tam nakonec ale nešel."

"Jo, ale na konunistický vejšce si byl."

"To je pravda. "

"Tos nemusel!"

"Ale já nechtěl jít na dva!"

"Já byl na osm a tu ruku jsem těm komunistickéjm sviním nepodal."

"Hm... já vim..."

Zasloužil jsem si to.

39

"...a cos ještě zkurvil?"

"No, snad už nic...Věděl jsem, že do Komunistický strany Československa nikdy nevstoupím."

"Hm... vystupoval si aktivně proti komunistům?"

"No... chodil jsem na demonstrace... psal jsem protest-songy... ehmm... drnkal jsem je na kytaru."

Napil se dlouze piva a úkosem se na mě díval. Pak se ušklíbnul.

"Opisoval jsem na psacím stroji nějaký texty a dával to spolužákům... Myslím, že to bylo "Tanky se valí Prahou. Od Jevtušenka," vyjeknul jsem agilně.

"Kolik si jich opsal?"

"No...asi deset."

"Pch...dej sem to pivo. A ještě máš něco?"

"Jo... baví mě svobodnej život bez komoušů. Nikdy bych se tomu jejich slizu nepodřídil."

"No, to si zapamatuj, protože je dost možný, že to budeš brzo potřebovat."

"Hm..."

"Hm..."

Napil se piva a odešel.

Psáno v den pohřbu IMJ, 19.11. 2011 @Prague

40

Poznámka k textu:

"Jirous byl čurák," říká kamarád Pavel, když jdeme půlnočním Žižkovem.

"Jednou jsem musel zbít jeho ochranku, naprosto bezdůvodně napadnul kámoše pěstma. Byl fakt naprosto hotovej."

Přemýšlím, kolik tváří tahle naprosto zásadní postava českých dějin měla. Jsou lidé, kteří ho zažili a nemůžou mu přijít na jméno, přestože nikdy s komoušema nehráli. A potom další jako já, co k němu mají v zásadě nekritický vztah... ale nikdy s ním nežili.

Podle mě to ale jinak nejde. Jestli to někdo dá totálně na dřeň, nemá šanci být se všema kámoš a nebít kohokoliv na potkání pěstí.

Jak jsme to chtěli

Přes Karlův most v Praze přelétává hejno racků. Hejno turistů se shlukuje kolem houslisty, který vrže.

Trmácíme se s Mojmírem směrem na Staré Město.

Vítr fučí do uší a hraje si s tóny skřípek, vyhozenými do vzduchu.

Míjíme obchody s věcmi, které nelze koupit. Království kýče a turistický blbosti, odpudivý mastný krámy sraček za eura a dolary ve zlodějském kurzu. V krámech nikdo není, jenom šátky posranejch loutek, oběšenejch u vchodů s ruskejma čepicema a fotbalovejma dresama Barcelony, smutně vlají ve větru.

"To je opruz," říká Mojmír.

"To teda je...."

"Je to daň za tu svobodu, no..., " říká Mojmír a smutně se kymácíme směrem na Staromák.

"Ale..., " chci něco říct.

"Ale..., " přeruší mě..., " vždyť my jsme přece před těma dvaadvaceti lety chtěli změnu, chtěli jsme bejt svobodný... vždyť to byl děsnej komunistický systém... ale... jasně, chtěli jsme to, ale chtěli jsme to tak nějak JINAK."

Jak, to už bohužel nemůžeme definovat. Ale takhle přece ne. Obchody plný hnoje na tý hlavní městský cestě? Hospody,

kam se nedá jít... celá Malá Strana a Starý Město chytly nějakou rakovinu.

Procházíme kolem klenotnictví U Hada.

"Tady byla dřív vinárna," říká Mojmir

"Mohl jsem sem jít po půlnoci, za stovku koupit láhev vína a pak tu ženskou zatáhnout k sobě do bytu... co si na týhle sračce vezmu teď? *Jewellery*, kurva, jaký zkurvený *jewellery*! Jak mi to pomůže...?"

42

Posraný *jewellery*... poslal bych na ně svůj Gang tří opic, přemítám.

Vcházíme do hospody U Vejvodů... starej undergroundovej *pub* dnes už vypadá jinak než před dvaceti lety.

"Pánové, víte, že je tady dnes pivo za stovku?"

New Year promotion. Nikde není předem napsaný *Turist ambush*.

Odcházíme.

Pivo za stovku ať si zkurvenci strčej do prdele a ať se jim to pivo přesně v té chvíli změní v ježka.

Loučíme se.

Za rohem vcházím do válečný zóny.

Vidím houf lidí opojených štěstím z přelomu roku. Náměstí je najednou osvětleno světlem jasnějším než tisíc sluncí.

Od jádra se oddělí fialové světlo a míří směrem ke mně.
Instinktivně uhýbám a světlo se zabodne těsně přede mě do
stovky let starý dlažby.

Nadšení oslavenci tančí ve zkomírajícím světle epicentra a já
se dusím kouřem uvolněným při výbuchu.

Takhle jsem se dusil, když po nás před dvaadvaceti lety házeli
policajti slzák.

Takhle jsme to nechtěli. Chtěli jsme to jinak..., ale JAK?

Řek bych, že jsme to ani sami tenkrát nevěděli.

@Prague, January 2012

Zákaz kouření

Už je to 6 let, co zákaz kouření v hospodách zavedli v Argentině.

Ze dne na den jsem tam zůstal uvnitř bufetu sám. Ostatní stáli na ulici a socializovali se.

V baru začlo být normálně vidět.

Ale hlavně – druhý den jsem si mohl na sebe vzít stejný šaty, které jsem měl na sobě v tom bufetu. Dřív to nešlo – ten smrad se nedal dýchat.

V podstatě v celém normálním světě se už v hospodách nekouří.

Ve Španělsku mě překvapilo, že to byl takový divoký tabákový západ. Jednou, před třema lety, jsem zašel na snídani a pobavilo mě, jak patnáctileté dívky sedí s rodiči u stolu a kouří, zatímco se všichni cpou hovězím masem a koblihama.

Začátkem roku 2011 Španělsko zavedlo zákaz kouření v hospodách a barech.

Proběhl velký křik, známý, co dělá v baru u baráku, říkal, že tržby spadly o třicet procent a policie se pokusila zavřít nějaký restaurace, kam si majitel dal ceduli, že u něj zákon neplatí.

Lidi, přibitý na sedačky v tabákové mlze, se začali socializovat před hospodu.

Před barama se objevily stolky a židle – v zimním období dokonce i stany, které zahřívají vášnivé kuřáky.

Dnes je na webu průzkum, který říká, že sedmdesát osum procent Španělů by se do smradlavých hospod nechtělo vrátit.

Mezi velké zastánce návratu k původnímu smradu patří majitelé heren a jejich politici.

Já jsem šťastný, že druhý den nesmrdím jako prase vymáchaný v louži s vajglama, posypaný shnilýma hranolkama.

45

Takhle totiž smrdí většina českých hospod, kde se kouří, a tím pádem i všichni jejich návštěvníci.

Samozřejmě, chápu to. Je to docela sexy.

Česká svoboda smrdět jako prase vymáchaný v louži s vajglama, posypaný shnilýma přepálenýma hranolkama by měla být zachována.

@ Madrid, May 2012.

Majitelé hoven

Příběh jednoho blogu (Facebook 1.2.2013)

Včera jsem se tady rozčiloval nad souvislou vrstvou psích hoven na nuselských chodnících po rychlé oblevě.

Chvilí jsem uvažoval, že text, který jsem o tom napsal, dám do svojí nové knihy, která vyjde na jaře.

Ráno jsem se rozhodl, že to rovnou publikuju.

System blogů Respektu má svoje limity, takže se text nezobrazoval na homepage.

Smazal jsem ho a vydal se na pochůzku se psem.

Při sbírání jeho výkalu jsem s hrůzou zjistil, že stojím v sračkách někoho jiného.

Pln spravedlivého hněvu jsem příběhl domů, vytvořil znovu ten článek... a zapomněl jsem ho uložit, takže se mi na homepage zobrazil jako Nový článek a všechny pokusy ho oživit šly *in vain*.

Pln zoufalství jsem začal dumat o matrixu, který mě nenápadně od publikace odrazuje.

Dám si poradit.

Článek jsem smazal a vyrazil z bytu.

Při nastupování do auta jsem šlápnul do gigantického psího hovna.

Vykřiknul jsem hrůzou.

Muž na protějším chodníku se začal chechtat.

Ze všech sil jsem zakřičel na ztichlé odpolední Nusle.

"UKLÍZEJTE TY HOVNA PO SVEJCH PSECH, VY ZMRDI!!"

Odpovědí mi bylo ticho.

Všem majitelům městských psů a jejich hoven.

Pokud neuklidíte hovno po svém psovi, budiž vám nasazena psí hlava a vaše lejno vám vstrčeno do úst.

Když neuklidíte ty sračky po svém psovi, ať jste obaleni do hoven svých miláčků, vyválení v peří a odesláni do Ruska.

Když neuklidíte ten hnůj po svém psovi, budete po smrti vrženi do pekla vytvořeného z toho hnoje. Na věky už uvidíte jenom psí hovna a ucítíte ten děsnej smrad.

Kdo neuklidí lejno svého psa, ať se mu jiné, ještě větší psí lejno přilepí na botu, ať si to svinstvo opatrlá v autě, v bytě i v posteli.

Kdo zanechá na trávníku sraní svého psa s tím, že se tím ten trávník hnojí, ať v romantické chvíli ucítí na ruce mazlavý pocit a hrůzou si tou rukou otře orosené čelo.

Ať ten, kdo odejde od výkalů svého miláčka jako by ten k němu nepatřil, ať se o něho taky nikdo nezajímá, když se coby nemohoucí stařec či stařena posere.

Ten, jenž není schopen pohledu na psí hovno a omlouvá tím jeho zanechání na chodníku nebo jeho uschování v trávě, bude v životě vystaven úklidu veřejných hajzlů, kde se omylem spustilo hovnocucu reverzní odsávání.

Mimochodem, nevím proč se to kdysi stalo mně...

Kdo mě bezdůvodně víc jak stokrát denně trestá pohledem na psí výkal, nechť je ubytován v suterénu s jedním oknem, které si pro svoje vyprázdnění oblíbila doga podobného zmrda.

Babičkám budiž zanechání smetí po jejich jezevčících odpuštěno – o to víc budiž pranýřována neschopnost volených zástupců lidu náš veřejný prostor udržovat ve stavu, kdy se člověk může volně procházet a užívat života bez neustálého strachu ze zohavení.

48

Neuklizení psího srání budiž též jako bonus trestáno jednodenním pobytem s bývalým a současným prezidentem republiky, šéfy jejich kanceláří a všemi jejich tajemníky.

@Prague, June 2012

<https://www.facebook.com/magdalena.dererova>

Muž, který se bál

Nejstarší vesnice v českém středu.

Tma a před hospodou slabé světlo označující život. V místnosti několik mužů a jedna žena. Někdo upovídaný, někdo jen tak sedící u sklenice, jak je známe ode všech štamgastských stolů.

Nebylo to tak pozdě večer, ale nakonec ty debaty u přízraků skončí.

50

"Viděl jsem toho démona, jak proplovává. Byla to tmavá postava s kápí, volně se sunoucí vzduchem."

"A kam se sunula?"

"Do zdi."

"Co ksicht?"

"Nula."

Chvilí bylo ticho. Lidé zřejmě meditovali o planetárním marasmu, kde si kdejaký démon dovolí volně poletovat.

"Bál se z hospody chodit domů přes les."

"A kudy chodil?"

"Bral to oklikou, víc jak kilometr po silnici."

"A čeho se bál?"

"Asi strašidel... jednou jsem na něj vybaflnul převlečený za čarodějnici a von se zhroutil."

"Je to fakt, že jsem tady slyšel spoustu zajímavějších bajek... souseda například jednou před barákem ozářilo neznámé světlo."

"No jo...ale tenhle byl fakt dokonalejší. Když šel v noci z hospody, kouřil dvě cigarety."

"A proč?"

"No, jednu držel v puse a druhou v pravý ruce, co nejdál od těla. Potáhnul z té, co měl v puse a potom se sklonil k té, co měl v ruce a potáhnul taky. Chtěl, aby si strašidla myslela, že jdou dva, jeden velký a druhý malý."

"Chaaa... se mi snad zdá..."

@ Prague, 2013

Virtuální andělé

Jsou to lidé, které nevidíme.

Ovšem řídí celou společnost. Dokážou změnit myšlení lidí během pár týdnů. Dokážou nám vnutit myšlenky, který si někdo u nich koupí.

"Dneska bychom potřebovali, aby lidi začali nenávidět tohohle politika. A aby začli kupovat tyhle buřty."

52

"A za kolik?"

"Deset?"

"No tak to přidej."

"Padesát."

"Seš blízko..."

"OK, myslel jsem si, že to bude stovka."

"OK, tak do měsíce máš aféru na stole, likvidace dotyčného do tří měsíců a zahlazení tvý aféry do dvou měsíců. Buřty jako bonus."

"Tak dlouho?"

"Chceš to rychlejc?"

"Kolik?"

"Dvě stovky."

"To je moc, ty tři měsíce stačej."

Když tihle lidé pracují, v pozadí běží film.

Bezruký muž v něm vstupuje do oceánu, který chce přeplavat.

Muži a synové pláčí.

Muž milující vdovu se potácí po pokoji s lahví whisky.

Je vidět zpráva z tisku: Šílený taxikář postřílel osm lidí.

Horník z australského středozápadu něco křičí a před ním tančí břišní tanec obstarožní servírka.

Učitel huláká na svěřenou chásku dětí – jde se na vycházku a on má černé boty s vysokými podpatky a robustním řetězem podvlečeným pod podrážkou.

@Madrid, November 2011

Virtual Angels.mp3 on <http://ivanderer.com>

Mým třiceti třem senátorům

Byla jedinečná šance, jak prosadit po dvaceti letech normální společnosti v Česku ukončení doživotní imunity poslanců – zákona, který nesmyslně umožňuje všem českým gangsterům beztrestnost na všechno, co udělají během svého poslaneckého období. Zákon prošel poslaneckou sněmovnou a Senát ho měl schválit. Třicet tři senátorů se nedostavilo a zákon tak nebyl schválen.

Dneska jsem se dozvěděl, že jste nepřišli do práce.

54

Představím si, že bych se nedostavil na schůzi, která je pro firmu zásadní. Na který se budou schvalovat základní změny fungování firmy, která je v zásadních potížích. Omluvil bych se, že jsem odjel na jinou schůzi, případně, že jsem chtěl přijet, ale nemohl jsem. Nebo bych se vůbec neomluvil. Řekl bych, že jsem někde levitoval. Vyzvali by mě na hodinu.

ROZUMÍTE MI! VY – RA – ZI – LI by mě NA – HODINU!

Moje vstupní karta by byla deaktivovaná a na vrátnici bych odevzdal počítač a tu kartu.

Věděl jsem, že si v té práci děláte, co chcete, a je mi to jedno. Naivně jsem si myslel, že vám to bude aspoň trapný ve světle toho každodenního hnoje, který na nás kydáte. Já samozřejmě vím, že vám dali volno, aby se celá věc neschválila. Soudcům byste to schválili v pohodě, ale sami sobě... Co by tomu řekli všichni vaši řídící šéfové, celá ta esence těch největších českých a cizokrajných gangsterů, který by přišli o doživotní beztrestnost.

Doporučuju vám rezignovat.

Fakt, myslím to vážně. Není vám trapně? Necítíte se odporně? Spí se vám dobře? Bude se vám spát špatně, to vám přísahám. Vstoupíte do dějin jako smečka hnid, který se postavili proti vlastním lidem, proti zájmům státu, který mají chránit.

Bude se o vás psát jako o tý nejodpornější garnituře českých politiků. Rok 2012 bude synonymem slizu z rozšlápnutých švábů, který se roztekl do každý skuliny českého Senátu. Děti se o vás budou učit jako o třiceti třech českých čubkách, který místo do práce odjeli někam do Štrasburku, do Bolzana, na Malorcu, na konferenci, na setkání s občany v Estonsku. Takovej *bullshit*...

Fakt, dejte tu výpověď dokud je čas.

@Prague, May 2012, published on Facebook

Poznámka k textu:

Zákon byl napodruhé schválen 21. 3. 2013 a já jsem ten seznam třiceti tří českých čubek z knihy vyhodil. Říkal jsem si, že na seznamy jsou v Česku jiní specialisti a navíc jsem si nechtěl tu knihu ušpinit.

MASO

Tak nějak všichni zoufají, jaký je to dno, jaká je to zoufalost a co teprv, až dorazí pořádný český Hitler. Už ho čekám dlouho, ale zatím ho nevidím... ty zoufalci, co hrajou na národní strunu, jsou k smíchu.

Neni v nich ta lehkost ovládat masy. Tu má třeba Landa, ale ten se do toho moc nehrne. Tak nějak věřím, nevím proč, že do toho ani nepůjde.

56

Sedím teda nad těma zprávama a vim, že život je jinde. Ale stejně.

Můžu rozmlátit počítač o hranu stolu.

Je mi ovšem líto hrany stolu.

Snažím se z mozku vydolovat řešení. Je to klasická pracovní situace – nikdo neví, co s tím, ale někdo to musí vyřešit. Tázavé pohledy směřují ke mně. Každý mi visí na rtech – jak to teda vyřešíš?!

Nevím. Fakt nevím.

To nestačí. Rozumíš, to nestačí. Chceme to řešení TĚD.

NEVÍM!

Nemůžu říct, že nevím. To se v práci nesmí říkat. Tady každé všechno ví...

Vzpomenu si na maso.

Kdysi ve školce jsme dostali k obědu maso pro děti. Maso pro dospělé bylo taky hnusný, ale tohle bylo pro nás, takže ještě hnusnější. Seděl jsem u stolu a žvýkal. Sliny mi kapaly na moje světle hnědý punčocháče a já žvýkal. Neustále jsem myslel na to, že to nemůže být horší, ale s každou další minutou to bylo ještě horší, než jsem si před tou minutou myslel. Protože jsem musel jíst, aby na mě pani učitelka nekřičela, ale nešlo to polykat, v tlamě se mi hromadilo maso. Ze začátku to jakžtakž šlo...

Ke konci oběda jsem vypadal jako Paulo, co ho nakreslil Picasso. Cítil jsem se docela jako teď, když vidím například zprávy z Prahy.

Vstal jsem od stolu. Soudružka učitelka se na mě podívala. Vdechnul jsem maso do plic a utekl k posteli, kde jsem ho vyvrhnul zpátky do torby. Znova mě napadlo, že už nic horšího nebude.

Musím to vyřešit. I tohle se dá vyřešit.

Ulehnul jsem do postele. Bachařka procházela uličkou a zkoumala naše stavy. Dělal jsem, že spím ksichtem dolů. Musel jsem ale zadržet dech. Nakonec odešla. Dal jsem se do práce.

Žvýkal jsem a žvýkal. Nešlo to. Vždycky, když jsem už už doufal, že se mi podaří přesunout maso do břicha, nějaký reflex ho poslal zpátky do držky.

Zoufale jsem se rozhlídnul kolem. V tu chvíli jsem si všimnul, že kámoš ležící přes uličku má podobný problém.

Kdybych mohl, zasmál bych se.

"Hele, mám to maso a nejde to spolknout. Už jsem spolknul skoro všechno..."

Napadlo mě, že mu pomůžu.

"Hele, zkus rozžvekat to moje maso, já mezitím zkusím spolknout to tvoje."

Deal.

Hodili jsme si přes uličku masa a začli žvýkat. Jeho maso bylo taky strašný, ale po chvíli se mi podařilo to polknout.

"Hele, fakt, nešlo to..." Hodil mi zpátky moje maso. Nečekal jsem to, takže spadlo pod postel.

Zvednul jsem tu hmotu a zasunul do huby. Fakt to nešlo.

Ale věděl jsem, že to musím vyřešit. VYŘEŠ TO, vrískalo na mě celý moje tělo. Díval jsem se, jak se kamarád otočil na bok a usnul.

Vyndal jsem maso a začal odtrhávat malý kousky, který jsem polykal jako prášky.

Trvalo to až do konce přestávky. Vůbec jsem se nevyspal.

Ale vyřešil jsem to.

Musím teda to strašně tuhý český společenský maso trpělivě rožvýkat po kouskách, jinak není šance se z týhle nechutný školky na tu základku dostat. Dávám tomu padesát let.

@Wizzair flight Madrid – Prague, March 2012.

You will never walk alone

Česká bloggerka a překladatelka Kateřina Sidonová si pamatovala, že jí kdysi řekl ke svému masivnímu prstenu:

"To je po židech, který vyfičeli komínem."

Napsala o tom blog.

Podal na ni žalobu a musela se mu omluvit.

59

Byl to *muzikant*. (Copyright M. Chadima – Underground)

Český blogger a hlídač bezdomovců Michal Matoušek v debatě pod svým blogem *Z magických střípků šachu, tolerance a lásky* reagoval na rasistický kecy neznámého českého právníka tím, že dotyčného označil za rasistického rypáka a puncovaného blbce.

Rasistickéj rypák, puncovanej blbec a právník na něj podal žalobu a Matoušek se mu musel omluvit.

Martinu Koptišovi před patnácti lety někdo ukradl občanku a dnes Koptiš čelí exekuci na střechu nad hlavou.

Takový případy a další podobný nás čekají dál – jsou to absurdní situace, kdy je dobrý dát lidem, kteří se dostanou do takového problému vědět, že na to nejsou sami.

@Madrid, April 2012

You will never walk alone.mp3 on <http://ivanderer.com>

Gender fight club

60

V lokále byli dva lidé.

Servírka, která vypadala jako Amy Winehouse bez tetování a muž, který vypadal jako Chuck Norris bez vlasů, bez vousů a bez svalů, zato s bleděmodrýma trenkami a brýlemi se skly ze dna zavařovacích sklenic.

Sednul jsem si.

"Ty krávo, nevidíš, že někdo přišel," vykřiknul Chuck.

Zůstala chvíli překvapeně stát. Ale jen chvíli.

"Cos to řek, ty nudle?"

"Nevidíš, že přišel zákazník, di do prdele."

Byl jsem v lokále asi tak dvacet sekund... první kolo jelo na plný obrátky a oba soupeři si vyměnili první direkty.

"Samozřejmě, že vidím... teď přišel, ty darebáku. Ty máš dost ty chudáku."

Přišla ke mně.

"Co si dáš?"

"To je celkem jedno..."

"Tak já ti přinesu krevetový lečo a salát."

"Tak jo."

V lokále jela samba furt dokola tu jednu stejnou písničku.

Když šla zpět kolem baru, kde stál Chuck, z ničeho nic na něj zblízka vykřikla.

"Tobě zchází ženská, ty zmrde, že jo! Už ti nestojí, ty chudáku!"

Zaklonil se, ale ona už mezitím byla pryč.

"Mně! A ženská.. mně žádná ženská neschází. Mě schází klid na práci, ty štetko. A to mě stojí... moje nervy mi stojí!"

Vracela se a obočí ji vytvářelo krásný dekorace k rozlobenému obličej.

Přinesla jídlo a obsluhovala bez řeči další hosty.

Ne tak Chuck.

Od téhle chvíle neustále vykřikoval, nadával, ale co bylo nejhorší, všem příchozím neustále vysvětloval, že je to kráva a štetka a kdesi cosi, čemu příchozí pokyvovali a odcházeli.

Nakonec přišel i ke mně.

"Myslíš, že jsem nervózní? Myslíš, že jsem rozčilenej, *amigo*?"

Jak mi někdo začne říkat "příteli", hned mi je nějak nepříjemnej.

Karty byly rozdaný tak jasně, že to ani líp nešlo.

Inkasoval KO v prvním kole a teď se z toho pokoušel nějak vykecat.

"Ne... hm, trochu jo."

"Ale já nejsem, rozumíš... vůbec."

"Aha."

"Tý ženský se nesmí nic vytknout! Hned začne ječet a prudit. Já potřebuju dovolenou a klid, rozumíš."

"Seš klidnej, ne?"

"Jo, já jsem klidnej."

Pomalou odešel ke svému pracovnímu místu.

"Do prdele! Ať de ta štětka do prdele... vona ničemu nerozumí, furt ječí, kráva jedna," začal okamžitě zuřit a vysvětlovat to chlápkoví, co dorazil si dát v klidu pivo a vůbec nevěděl, co se děje.

Ten pomalu a znuděně přikyvoval.

"Já dám výpověď, rozumíš. Ať jdou všichni do prdele. Sračka, vole, kurva, jedna, dva, tři..."

Chytil se za hrudní kost.

"Já to nevydržím. Já tohle nemám zapotřebí."

Nesla jídlo a opovržlivě se na Chucka podívala.

"Seš klidnej, ne?"

"CO SI TO DOVOLUJEŠ, TY ČUBKO!"

Bohužel neměl nikoho, kdo by hodil ručník. Inkasoval tím pádem další KO.

Dojedl jsem krevetový lečo.

Přemýšlel jsem o tom, že dát se do slovního souboje se silnou ženou a být blbej chlápek, je svým způsobem odvaha.

Prostě Chuck Norris.

63

Chlap dál vykřikoval a obtěžoval jednotlivý přicházející rozšířeným záběrem vulgarismů směřovaných na celou ženskou polovinu lidstva.

Palmy se ve větru začaly ohýbat a opruzný monotematický výkřiky muže zanikaly v šustění písku po kamenný dlažbě a odplouvaly nepovšimnuty v proudech kulminujícího přílivu.

@Itaipuaçu, Brasil, September 2012

Čas

Znám ho desítky let. Viděl jsem ho se plazit i zarputile vylézat z dětské klece.

Naučil jsem ho, jak se chovat ve vodě a taky jak pěstovat na balkóně okrasné květiny s magickými účinky.

Umístil jsem ho do školy v cizí zemi, kde nikomu nerozuměl a všichni na něj pokřikovali: *Gringo, gringo*.

65

Ve čtrnácti přišel s tím, že si za pár stovek realů může koupit pistoli. Řekl jsem, že asi radši ne.

Jednou jsem ho málem děsně napálil do brady, jelikož mi v Rio de Janeiru nečekaně poklepal na rameno.

Myslím si, že jsem svoji roli v jeho světě zahrál jakž takž.

Dnes je mu 23 a setkáváme se v Tarifě, nejjižnější části Španělska.

"Včera jsem něco snědl, bylo nám děsně blbě," říká a usmívá se na svoji dívku.

"Ste se vožrali, že jo," říkám já a uvažuji o toku času a jeho schopnosti měnit perspektivy.

"No, to jo..."

"Dneska se uvidí...a co ty?"

Já s nima nepůjdu... já půjdu spát. Mám krásnej hotel se železnýma palandama a ucpaným hajzlem, kde dávaj komáři dobrou noc a neznámá žena tam k ránu zvrací tak nahlas, že i

komáři přestanou bzučet a radši zalezou naplnění mojí krví
někam za železnou záclonu a budou trávit.

Neopatrně jsem se zmínil, že mám v Andalusii známý, který
mají při mejdanech na stole hašiš, jako neznámý děti
čokoládu.

"Tak jsem to včera koupil... typ chtěl asi deset euro."

"No vida... a teď co. Lou Jack jednou pašoval meskalin v
ponožkách."

66

"Dám si to do ponožky mezi prsty, aby to na letišti
neobjevili."

"To je rozumný," říkám já a vzpomínám na dítě, který se na
mě kření, má vyražený zub a klasický blondatý kyblík vlasů a
srovnávám ho s holohlavým potetovaným typem, který
pašuje do Česka drogy. Ale jen pro vlastní potřebu
samozřejmě. Tak mě napadá – jak dlouho bude ještě chlast
legální a tráva nelegální.

Doufám, že se dožiju toho normálního stavu.

@Tarifa, Spain, July 2012

Dva muži z Prahy

Chicago. Rok 1998.

Na letišti čekali známí a úředníci.

Dva muži z Prahy.

Můj přítel, *Muž který ukradl všechno jídlo ptákům* (indiánské jméno dostal potom, co v jiném příběhu, sežral ptákům v Coloradu všechno, co měli připraveno na balkóně), měl období Jima Beama. Na americkou otázku : Co si dáš k snídani? odpověděl kdysi dávno americké servírce česky: Jima Beama.

Bylo to v devět ráno a to je v Americe prodej alkoholu už asi tři sta let zakázán.

Muži z Prahy se přemístili do baráku na předměstí Chicaga. Po ulici před barákem se potácela vožralá černá kurva. Za chvíli u ní zastavilo široký bílý auto a tak odjela.

Nevěděli jsme, co bychom měli dělat. Tak jsme se rozhodli, že navštívíme místní bar Alcohol abuse center.

Podařil se mi tam geniální naprosto nechtěný kulečnickový šťouch. Trefil jsem tři koule najednou do různých děr.

To si takhle chtěl? zeptal se mě nedůvěřivě jeden z chlápků, který s náma hráli.

Samozřejmě, řekl jsem samozřejmě.

Nevím, jestli jim pak nebylo divný, že už se nedokážu trefit ani do jedné díry. Ale příjezd muži z Prahy zvládli.

Druhý den svítalo slunce a po ulici před barákem se potácela jiná černá kurva. Něco pokřikovala, za chvíli přijelo široký americký bílý auto a tak odjela.

Přemýšleli jsme s *Mužem, který ukradl všechno jídlo ptákům*, co bychom asi tak mohli dělat.

Nakonec jsme se všeobecně shodli, že půjdeme na druhou stranu do hospody Matchbox. Útulná putyka kousek od centra Chicaga.

Nikdo tam nebyl.

Po pár hodinách jsme vylezli na stoly a začali tančit. Když jsme odcházeli, bar praskal ve švech a všichni tančili na stolech. Pamatuju si na krásnou siluetu ženy, jak se pomalu vlní u zadního okna.

Měla zavřený oči.

@Madrid, August 2012

Wailing winds.mp3 on <http://ivanderer.com>

**Volně na motivy hitu J. Schmitzera – Křídla meluzíny.*

Vůně spálených banánovníků

Dorazil jsem do vesnice Guaratiba. Už se stmívalo a ve vzduchu byl cítit smrad spálených banánovníků. Zazvonil jsem u dveří hostelu a čekal. Po chvíli se dole na schodišti objevila postava.

Zadrnčel zámek a já zatlačil do masivních mříží a sešel dolů. V místnosti běžela televize, ale jinak tam nikdo nebyl.

70

Z okna do místnosti pomalu zatékal západ slunce.

Otočil jsem se.

Stál tam shrbený muž s jednou půlkou tváře větší než tou druhou. Usmál se na mě a já si všimnul, že jedna část obličeje se nepohnula.

"Máte volnej pokoj?"

Quasimodo se podrbal na hlavě.

"Mám dojem, že jo," řekl a začal se prohrabávat ve zmrzlých papírech na stole. Do místnosti vešla žena. Mohlo ji být padesát nebo čtyřicet. Nakoukla do papírů.

"Dej mu jedničku..."

"Jedničku mu dát nemůžu... někdo tam ráno přijede... dám mu sedmnáctku," řekl Q. a zadíval se na ženu.

Ta zavrtěla hlavou. "Ne, dej mu jedničku," řekla důrazně.

"Nedám... není volná."

Sledoval jsem, jak se hádají. Bylo mi jedno, jestli budu ležet v jedničce nebo sedmnáctce.

"Vem si věci," řekl.

Lezli jsme dolů. Zmáčknu vypínač. Nic. Světlo nesvítlo. Nakonec jsme se v polotmě dostali před pokoj. Bylo na něm číslo sedmnáct. Hodil jsem batoh na postel a ubytoval se.

Potom jsem vylezl z díry do hlavní místnosti. Chlápek tam stál se ženou a já zaslechl, jak mu něco vyčítá. Ještě, než si mě všimli, žena zrovna říkala:

"Jednička je volná a ty mu dáš pokoj, kde straší!"

"Moc mluvíš, ženo."

Zpozorněl jsem. Strašidla mám rád už od dob strašidla z Cantervillu.

Zpozorovali mě a ztichli.

No co. Byl to prostě jedinej volnej pokoj.

Vylezl jsem na ulici a otrásl se. Ve vzduchu byla vlhkost, tma už pokročila a z okolního pralesa byly slyšet zvuky živočichů mísící se se zvuky vegetace.

Smrad spálených banánovníků.

Vydal jsem se po cestě, kde jsem tušil hospodu.

Prošel jsem kolem muže sedícího v příkopu. Nic neříkal a díval se před sebe do příkopu.

Prošel jsem kolem hořících banánovníků a pokračoval. Konečně se u cesty objevilo světlo. Zamířil jsem tam.

Bar měl betonový strop a igelitový židle. U stolu seděla stará žena a vedle ní muž.

Pozdravil jsem a posadil se na židli. Přišel pes. Měl obrovský uši.

"Máte něco k jídlu?"

"Jasně, můžu ti udělat rybu, jetli chceš," řekl muž a podíval se na ženu. Ta pokývala hlavou.

Všimnul jsem si, že děda má jenom tři zuby. Je jako já... peníze na zubaře došly, a tak v hubě nosíme zbytky zubů.

Zmizel někde v děrách zdi z červených cihel, od kterých dávno odpadla omítka.

Žena seděla tiše.

Muž se vynořil z děr a postavil přede mě pivo.

"Dám si ještě caipirinha," řekl jsem tiše, když jsem si všimnul jeho divýho výrazu.

"No jasně!" odpověděl radostně a zasmál se.

Zase zmizel a vzápětí se vynořil se sklenicí od okurek, se kterou zuřivě třásl a u toho se na mě spiklenecky usmíval.

Měl jsem dojem, že žena udělala mírně vyčítavý pohyb koutky očních víček.

Promíchaný obsah nalil do velké sklenice a postavil ji přede mě. Kapky alkoholu mi přitom stříkly do obličeje.

Pes zaštěkal a chytil moskyta.

"Ty moskyti ho zabíjej," řekla zničehonic žena.

"Bodaj ho do těch jeho obrovskéjch uší."

Pokýval jsem hlavou, vzal jsem sklenici a napil se.

Do hlavy mi vjel oheň. Tohle byl oheň. Ne jako šetřivý sračky plný ledu všude jinde.

Užíval jsem si to.

Registroval jsem pohyby v dírách za zdí, za chvíli jsem ucítil vůni spálených ryb a hned poté už bylo jídlo na stole. Několikanásobně větší dávka – ryba, rýže, příloha – než ve městě.

"Nemáš něco pikantního?"

Zakřenil se a vytáhl ze zadní kapsy opatlanou lahvičku a podal mi ji. Žena neznatelně zakroutila hlavou.

Pokapal jsem jídlo a dal se do práce. Měl jsem hlad, celý den jsem nejedl.

Bylo to stejný jako s drinkem. *Energy food*. Vděčně jsem se usmíval. Pes pode mnou dojídal zbytky.

Dojedl jsem.

Žena poklepala na hodinky. Muž se zase zakřenil a odnesl nádobí.

"Dám ti ještě jednu dávku, vidím, že ti to chutnalo."

Usmál jsem se.

Další *fire* jsem do sebe vpravil s dalším pocitem rozkoše.

Zvednul jsem se a s radostí zjistil, že můžu chodit.

Žena se zvedla a nastavila dlaň. Položil jsem do ní peníze.

Muž zamával.

Pomalu jsem se potácel k hostelu. Po tomhle drinku vás rozkoušu ve svejch rozlámanejch zubech, strašidla posraný.

Svalil jsem se do postele a nechal *drum and base* oceánu, ať mě uspí. Ráno jsem se probudil a nechal se ještě chvíli konejšit tou hudbou. Je to líbezný jako polibek. Udělal jsem *update* svého *statusu* na FB, kde se mě někdo ptal, jestli jsem po tý strašidelný noci v pohodě. Cha, cha, cha. Nevěřím na duchy. Zaplatil jsem a vypadnul z hostelu. Quasimoda jsem nikde neviděl, ani tu ženu.

Šel jsem stejnou cestou jako večer. Dám si u dědýse ještě jeden drink a půjdu dál. Zdálo se mi, že jdu už dost dlouho. Nakonec jsem došel do vesnice.

Musel jsem někde asi blbě odbočit...

V rybářský hospodě jsem si sednul a objednal pití.

Barmanka se na mě dívala s mírně rozšířenými zornicemi a pootevřenou pusou. Chápu to, *gringa* tady lidi vidí jenom v televizi, takže je někdy překvapí, že skutečně existují.

Sednul jsem si ke stolu a koukal na oceán. U břehu se objevila želva.

"Máš úplně modré oči," řekla barmanka a podávala mi pivo.

Co na to říct. Je to furt dokola. Mám je přece žlutý.

"Můžu si sáhnout?"

"Jasně."

Sáhla mi na hlavu a potom na řasy. Na tmavě hnědý kůži se ji třpytily kapičky potu. Viděl jsem její tvrdý bradavky.

Napil jsem se.

"Hele, když už na mě saháš, kde je ten bar, asi tak na půl cesty sem."

"Jakej bar?" řekla pomalu odtahujíc ruku od mých řas.

"Bar... myslím, že se jmenuje Tia Cristina... je tam chlap a žena, výborně vařej."

Dívala se teď hluboce do mých očí. Trošku poodstoupila.

"Žádnej takovej bar tady v okolí není," řekla suše.

Co mi to tady vykládá.

Vyšel jsem ven. Seděli tam místní muži. Začal jsem se vyptávat. Jenom vrtěli hlavou. Hodil jsem holce peníze a běžel cestou, kterou jsem přišel. Ucítíl jsem závan vůně spálených banánovníků. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Jasně... tady je ten obrovský strom. Přišel jsem blíž.

Nedávalo to smysl.

Kde jsem to včera byl?

Asi jsem někde blbě odbočil.

garota de Copacabana, Rio de Janeiro

Gang tří opic

Tentokrát jsem se posadil do ulice, opřel se o zeď domu a odpočíval.

Některý dny jsou plachý, některý ovšem stojí za to.

Spustil jsem paže podélně kolem těla a zhluboka se napil. Člověk by měl pít, říkají doktoři. Hned vzápětí řeknou, že by člověk pít neměl.

Je to slabá úvaha, ale mně dneska stačí.

Jak jsem se zakláněl k nálevu, uviděl jsem je.

Už jsem vás kdysi viděl, jsem teda rád, že vás po dlouhý době vidím znova!

Položil jsem láhev na stolec a usadil se pohodlně na židli.

Vůdce gangu šel opatrně po drátech elektrického vedení a za ním následoval zbytek banditů.

Tvářili se děsně nenápadně. Dělali jako by nic. Dívali se do nebe, jestli tam náhodou neletí letadlo a tak.

Podíval jsem se kolem sebe.

Nikdo si jich nevšímal.

Zbraně neměli.

Ze sloupu omotaného shlukem drátů přeskočili na strom a tam měli poradu.

Okno do baráku bylo otevřený, ale zdálo se mi, že je trochu dál na skok.

Najednou šéf skočil. Zachytil se na roletě a pokračoval dál, dovnitř.

Za ním šel další.

Poslední to jistil zvenčí.

Upil jsem piva a zachechtal jsem se.

Nikdo mě nevnímal.

Věděl jsem, co přijde, ale stejně mě to znova pobavilo.

"Aaaaaaa," ozval se z okna výkřik ženy.

Šéf gangu vyskočil z okna a v ruce se mu lesklo zlato, stříbro a drahé kamení.

Na nic nečekal a zmizel ve větvích stromů.

"Aaaaaaaaaaaaaa," ozval se znovu výkřik a druhý člen Gangu tří opic vypadnul z okna, v poslední chvíli se zachytil ocasem o větev, přitáhnul se k ní a zmizel.

Poslední tichošlap pomalu odcházel pryč, ale zase tak, jako by se ani nic nedělo.

Jako by všechno bylo v pohodě.

Podíval se nahoru, jestli tam náhodou není letadlo a zmizel.

V okně se objevila zoufalá žena v natáčkách.

"Aaaaaa," řekla a zavřela okno.

Chápal jsem ji.

Zřejmě právě přišla o svůj zlatý řetízek, který dostala od matky ke svým osmnáctým narozeninám.

Gang tři opic byl v tuhle chvíli už někde daleko.

Říká se, že kopce v okolí Rio de Janeiro jsou plné zlata, stříbra a drahokamů, který gangy opic odnášejí a zahrabávají.

Budu se s nima muset skamarádit.

Ale nechtěl bych je okrást.

Domluvíme se.

@Rio de Janeiro, September 2011

Gang tri opic.mp3 on <http://ivanderer.com>

Status update

Muž seděl u stolu s dítětem. Nevypadalo to, že by ty dva okolní hospodský hluk nějak rušil.

Vyráběli spolu draka a holčička si navíc kreslila do sešitu veselé čarodějnice.

Když vstoupil cizinec, sotva zvedli zrak a vrátili se zpět ke své práci.

80

U barového pultu podřimovala zhruba třicetiletá žena. Čelo měla opřené o dřevo a oblečení se jí ve spánku vyhrnulo tak, že bylo vidět, že nenosí spodní prádlo.

Dva starší muži vedli vášnivý fotbalový dialog a v televizi se u fotbalu senil postarší elegán.

Cizinec si sedl hned vedle muže s děckem a zahleděl se do zdi. Pohledy do zdi mají pro něho velký význam. Při pohledu do zdi vidí člověk víc než při pohledu z okna na šťastně si hrající sídlištní hřiště.

Stejně jako při pohledu na obraz je vidět víc, než v televizi.

Muž zvedl oči od dračí konstrukce a zvolna pokýval hlavou. Dítě se otočilo.

Podařilo se mu opětovat jakýsi pocit.

Holčičce se povedla obzvlášť strašná čarodějnice. Radostí zavýskla.

Otec jenom zvedl obočí a věnoval se dračí konstrukci.

Milimetrovými pohyby omotával milimetrové nitky.

Ve skleněných boxech poulili na scénu své uvažené oči královské krevety a z talířků na stolech pomalu kapal olivový olej.

Vytáhnul mobil. Poslední dobou to byl jeho jediný kontakt s vnějším světem.

Málokdy telefonoval.

Projel *status updates* přátel a pousmál se.

Bylo to lepší než normální zprávy.

Napadlo ho, že by mohl přispět nějakou pikantností, například jak si před ním dneska lehla žena na stůl v práci.

Bylo to při schůzi a v místnosti bylo lidí víc. Ta, která je dlouhodobě považována za bezkonkurenční kancelářskou krásku začala něco vysvětlovat.

Zvedla se ze židle, opřela se rukou o jeho stehno a položila se na stůl.

Lidé to nekomentovali.

Žena mluvila a při tom se pomalu na stole otáčela. Jemná linie spodního prádla se dotýkala jeho srdce.

Bylo to, jako když se veškerá síla slunce soustředila do těch linek a odrážela se mu do těla.

"Co si myslíš?" otočila se k němu.

Díval se jí upřeně do očí. Vzpomněl si na muže, který vlastně pořád píše o síle myšlenky, která dokáže zvednout penis.

"Nic...", vydechl. Lidé u stolu pokývali hlavami. Je možný, že si ničeho nevšimli? Je snad tohle úplně normální?

Lidé se dívali do zdí svých počítačů.

"Myslíš, že mám pravdu?" otočila se na stole a absurdně dlouhou chvíli zůstala s mírně roztaženými nohama.

"Myslím, že máš pravdu," řekl a cítil pařáty uchechtané smrti trhající mu vnitřnosti z podbřišku.

Sedla si pomalu zpět na židli.

Při tom pohybu se jemně dotkla stehnem jeho ruky.

Bylo po všem.

Díval se do zdi a viděl tam znovu tenhle příběh.

Muž s dítětem trpělivě pracovali na svých projektech a kolem se na stole vršila hromada pokreslených papírů.

Mohl do *status update* napsat, že je mu smutno, protože se blíží Vánoce, nebo třeba, že venku děsně chřije... vlastně už sněží.

Nechtěl linkovat děsný zprávy českých zpravodajských serverů. Neměl zájem jim přidávat kliknutí, který bude přetavený na reklamu benefice českých zombies.

Benefice českých zombies... byl to dobrý nápad pro *status update*.

Ale už to nemělo šťávu. Trefovat se do komunismu, antikomunismu, kolaborantů a antikolaborantů, estébáků a

disidentů. Do těch všech šmejdů, který se protlačili českým společensko politickým nebem a webem.

"Podívej, táto."

Otec zvedl zrak od své titěrné práce. Pochválil dívku a začal znovu omotávat.

Holčička začala balit papíry. Otec pomalu složil konstrukci do velké tašky.

Zvedli se.

Díval se na ně se zájmem. Co teď asi budou dělat...

Muž se uctivě uklonil a dotkl se klobouku. Dítě udělalo náznak pukrlete.

Barman zasípal a spící žena se pohla.

Odcházel směrem ke schodům, které vedly na záchod, a zmizeli.

Už je nikdy neviděl.

Představil si, že se cestou k hajzlům rozplynuli.

Ale tohle nebylo nějaký snění. Tohle byla realita se vším všudy. I s otráveným výrazem barmana i s vůní děcka a ženy.

Vůně ženy se stávala dominantou večera.

Upadl jí zapalovač.

Jemně bříknul o podlahu a zůstal ležet uprostřed místnosti.

V tom se otevřely dveře.

Zvednul jsem se.

Do baru vešla žena.

Sednul jsem si zpátky na svojí židli.

Měla na sobě černý krátký šaty a tmavě hnědý vlasy ji provlály kouřem z mého cigára. Spící žena se probírala a odešla.

Zíral jsem do barovýho pultu.

"Čau... kolik je hodin?"

Přišlo mi divný, že jsem to řekl já, přitom jsem furt zíral do mramorový mozaiky zřejmě vyrobený v Paraguayi.

"Ahoj... jak se máš?"

"*Put a madre* dobře... co ty?"

"Ani se neptej." Vzala sklenici a hodila ji do sebe.

"Co je, nemáš radost, fotbalisti... heh."

"Fotbal mě nezajímá..."

"Jasně, mě taky."

Chvilí bylo ticho.

"Mám boyfrenda," řekla z ničeho nic.

"Hm..., "zíral jsem furt do sklenice.

"Je to taková moje jistota, chci mít dítě, chápeš to..."

"Hm..." Upil jsem ze sklenice. Červený víno. *La Rioja*.

"Je dobrej, chodí do posilovny a tak..."

"Hm..."

"Co ty...?"

"Já žiju sám... v posilovně jsem nikdy nebyl," řekl jsem a kývnul na barmana. Postavil mi rychle novou sklenici, žádný zdržování.

"Hm... ale necejtím se dobře, pořád mě sleduje, chodí se mnou, furt říká, že kdyby se mnou nechodil, bavila bych se s nějakejma cizíma chlapama."

"Hm..."

Zazvonil jí mobil. Podíval jsem se na ni a ona na mě.

"To je on..."

Zvrátil jsem se zpátky k barovému pultu.

"Ahoj miláčku... ano... jistě... jsem právě se ségrou na vínu, ano."

Pobavilo mě to.

"Miluju tě, určitě... tak ahoj... no, jsem tady se sestrou, náhodou jsme se potkaly... ano, ne, určitě... to víš, že ano..."

Přiblížil se číšník.

"Tak co si dáte, ještě dva drinky?"

Zvednul jsem oči a měl jsem je vytesaný z paraguayského mramoru.

Stála s mobilem půl metru ode mě. Úplně jsem cejtil, jak její boyfriend napíná ušiska, aby zaslechl moje usvědčující kecy.

Nemoh jsem nic říct. Dostal jsem se do její hry.

"Miluju tě, těším se na tebe... ale ne, jsem fakt se ségrou..."

Udělal jsem znak vítězství. Barman se usmál a odběhnul.

Konečně to ukončila.

"Co ten prsten?"

"Jsem ženatej..."

"A proč žiješ sám...?" přisunula se blíž.

"Nevím, proč bych to měl zrovna tobě vysvětlovat..."

"Hm...ten můj boyfriend mi čte e-maily, každý den mi kontroluje mobil, vymazal mi z něj všechny mužský jména, zrušil mi Facebook..."

"Che..." Barman přinesl pití. "Proč se s ním nerozejdeš?"

"Chci to dítě a tu jistotu a von mi to dá..."

Potřásl jsem hlavou a podpálil hciplej doutník. V hlavě mi rotovala kombinace smutku a radosti.

"Každý den přesně v deset přijde na večeri, je tam tak do jedný, potom většinou odchází, bydlí totiž u rodičů. A já musím bejt teda vždycky v deset doma."

"Kolik mu je?"

"Bude mu třicet..."

"Hm..."

"Je děsně nudnej... furt se chce dívat na fotbal."

"Cha..."

"U toho chce pít pivo... chce, abych u něj seděla, ale nechce se milovat, nechce ale ani, abych dělala něco jinýho."

Zapálila si cigaretu.

"Chceš?"

"Ne, díky."

"On se se mnou vlastně nechce milovat... každé večer sedí a dívá se na televizi. Dokonce i v sobotu večer, když se všichni milujou, tak on řekne, že je unavený a usne."

Otočil jsem se k ní. Tohle už začalo bejt na pováženou.

"Cože si řekla? Ty za ním neúspěšně chodíš, že se chceš milovat, a von dokonce v SOBOTU řekne, že je unavený a spí?" Pobavilo mě to s tou sobotou...

"No jo, řekne, že se budeme milovat v neděli ráno, ale v neděli ráno spí a potom se dívá na televizi."

"Děláš si ze mě legraci!?"

"Ne, nedělám... máš milenku?"

"Nemám... tu má asi tvůj boyfriend."

"Nevěřím ti, děláš si ze mě legraci. To mě taky napadlo, když je tak žárlivej, tak mi asi zahybá."

Otočil jsem se zpátky k mramoru. Co je tohle za svět. Proč mi tohle říká cizí žena? Je to pravda, nebo nějaký trik? Jaký trik? Jde o síť krasavic, lákajících těmahle řečma nezodpovědný bílý chlapy k nějakým nerozvážným příhodám, co skončí odebráním všech věcí, případně dosluhujících orgánů?"

Život mě vybavil velkou fantazií... Upil jsem vína.

Začal jsem se hrozit toho, co ještě přijde. A hned to taky přišlo.

"Mohla bych říkat ještě horší věci, ale...vlastně, von se někdy chce milovat, a to já musím... někdy chci, ale někdy fakt ne, ale musím. Je to přece můj boyfriend. Ale když chci já, tak von řekne, že je unavenej. Taky nikam nechodíme, chtěla bych jít na večeři, do kina, zatančit si... ale von chce jenom sedět doma u televize. Říká, že kdybychom někam šli, bavila bych se tam s jinejma chlapama."

"Hm, to bys ty ale určitě neudělala, že jo."

"Ne. Ale, když jsme někde, tak von mlčí... nic neříká. Tak já se bavím s lidma, co jsou okolo. Von se potom urazí, odejde a druhý den mi vyčítá, že jsem za ním nepřišla."

Bože, to je pakárna! Jak tohle skončí.

"Můj boyfriend je dost tlustej."

To už jsem nevydržel. Nešlo to. Možná v tom už nějakou roli sehrálo i to víno.

Vyprsknul jsem smíchy.

V místnosti se na mě všichni podívali a hned zase obrátili zrak na jednu z mnoha obrazovek, kde běhali lidé v trenkách a kopali do míče, jako když jsme byli děti.

"Nojo, má tady nad tím..., "sáhla mi na knoflík u kalhot, "obrovskej sádlovitej sud břicha."

Znovu jsem vyprsknul.

Tohle se fakt nedalo.

Dopila a zvedla se k odchodu. Ve dveřích se srazila se ženou, která předtím spala na baru.

Vyměnily si nedůvěřivé pohledy.

"Jak se máš? Můžu si přisednout?"

Vypadalo to, že mě čeká další příběh.

@Madrid, July 2010. Partly published on derer.blog.respekt.ihned.cz.

300ms

Strávil jsem stovky hodin na telekonferencích. Pro ty, kdo nevědí, co to taková telekonference je – jde o virtuální telefonické pracovní setkání lidí, kteří mluví.

Schůze začíná tím, že se lidé přihlásí do systému a zavtipkují.

Člověk, který se jmenuje John, se přihlásí jako Monika. To vyvolá v lidech, kteří jsou již v systému přihlášení, určitou veselost.

V práci už žádná sranda není, takže tohle je opravdu vtipný.

Další věc, která se probírá, je počasí.

Luigi: "Máme tady krásně, ale z Anglie sem jdou nějaký sračky."

Jason: "Ha, ha, ha – my vám to tam rádi posíláme už desítky let."

Francois: "Tady je pořád hezky."

Nik: "My tady máme hezky."

Cvak.

Někdo se přihlásil do systému.

"Kdo to je?" ptá se Luigi.

Ticho. Nikdo nic neříká.

"Tak kdo je to?" ptá se znova Luigi.

V telekonferenci se od tohohle momentu objeví strašný echo.

Echo je, že člověk co mluví, slyší sám sebe a potom ještě jednou to samý se spožděním 300 milisekund. Tak ho slyší dvakrát i všichni ostatní.

Kdo to nezažil, nemůže pochopit ten chaos.

"Kdo tam přines to echo?" ptá se Francois.

Jedinou odpovědí je mu jeho vlastní otázka zpožděná o 300 milisekund.

91

John si vezme slovo. Mluví.

Najednou je slyšet zaštěkání psa. Všechno, co John říká, zaniká v hluku psiho štěkotu. Do toho to echo.

"Kdo tam má psa, kurva?" říká Jason.

Cvak, ozve se.

"Kdo se to přihlásil?" ptá se Luigi.

V telekonferenci je slyšet, jak mluví John, štěká pes, oba dva s echem 300 milisekund. Jinak nic.

"Ty vole, tady se někdo přihlásí a ani se nepředstaví...", rozcíljuje se někdo, o kom vůbec není jasný, kdo to je."

"Kdo to je?" ptá se Luigi.

Znovu je ticho.

"Nějaké otázky?" ptá se John.

Někdo úplně cizí odpoví, že ne. Echo nabere na intenzitě.

Slovo si bere Francois.

"Všechno je *great*, jeee, tady jsem zapomněl místo zelený barvičky udělat červenou."

Všichni máme propojený počítače a tak je vidět, že ve Francoisově prezentaci je všechno v špatný rudý, ale do telekonference říká, že je to všechno zelený skvělý.

"Já to pak opravím," říká.

Jason je jediný Angličan na drátě.

Všichni mluví anglicky a jediný, komu není rozumět, je právě Jason.

"*We are engaging... meh... schedule... engaging, engage...*," říká po chvíli Jose.

Najednou se ozve ve sluchátkách strašná rána.

"Co to bylo?" ptá se Luigi.

Nikdo se neozývá.

Zajímavé je, že echo 300 ms zmizelo.

"Nějaký otázky?" ptá se Jose.

"... *has joined the conference*" ozve se automat. Robot má krásný sexy ženský hlas.

"Kdo to je? Kdo se to připojil?" ptá se Luigi.

Ozve se strašný skřípání a vrčení. Musím si sundat sluchátka, je to moc nahlas.

Po chvíli vše přestane.

"Alberto, můžeš mi potom poslat ten soubor. *You know, we are looking into booking.*"

"Alberto?"

Alberto už dávno odešel a vypnul počítač, to je jasný.

"Alberto?"

"Tak to nevadí... udělám si tady..."

Zbytek Johnovy poznámky zanikne v hlase robota - "...*has joined the conference.*"

93

Čekám, jestli se Luigi chytí.

"Kdo to je? Kdo se to přihlásil?" ptá se vzápětí Luigi.

Říkám si, že bych to mohl taky zkusit se odhlásit, pak přihlásit, abych zase slyšel tuhle Luigiho otázku.

Konečně se objeví moje oblíbený slovo.

"*This is a challenge,*" řekne John.

Někdo souhlasí.

"*Last, but not least,*" řekne Francois a zasměje se.

"Nějaké otázky?" ptá se Luigi.

Nikdo nic neříká.

Je ticho.

A já se na vlnách toho ticha pomalu dostávám do nirvány a daří se mi zastavit ten běh myšlenek vířících v mozku, které

se točí v čím dál rychlejším víru tak dlouho, než vše do sebe zapadne a přede mnou se objeví světlo.

To světlo potom protéká z počítače přímo do sluchátek ve formě tekutých slov.

Někdy se slova uhnízdí na stole a potom je musím utřít hřbetem ruky.

Ani mi to nevadí.

Buch, buch, buch..., proberou mě rány.

"Co to je, kurva? Tam někdo zatlouká hřebíky?"

"Kdo to je? Kto to tam zatlouká hřebíky?" ptá se Luigi.

Pomalů se vracím ke svému světlu, které mě bere do náruče a unáší do tekutého světa, který se teď rozprostírá všude kolem mě.

@Madrid, Tres Cantos, March 2012

Jose v letadle

Když Jose vlezl do letadla, rychle vyhledal svoje místo a usadil se. Uvelebil se tam, rozepnul opasek u kalhot a uvolnil břicho.

Letadlo se pomalu plnilo lidmi.

Jose doufal, že si vedle něj sedne krásná mladá žena bez závazků a dá se s ním do nezávazného flirtování, které Jose zakončí nabídkou nezávazného sexu.

95

Při tom pomyšlení se Jose zachvěl. Hrábnul si mezi nohy a uvolnil se.

Lidé se pomalu posunovali v uličce mezi sedadly, vzájemně si vadili a zhnuseně se odvraceli od smradu druhých.

Tak to prostě v letadle chodí. Žena se dvěma obrovskými kufry a nemá je jak umístit, muž s basou, dítě s neskladnými dudlíky.

Chudáci letušky musí tyhle situace řešit.

Do toho vřískaj nespokojený děti a důchodci. Děti a důchodci mají hodně společného...

Jose se při tom pomyšlení zašklebil.

Poslední noc strávil v baru v příjemné společnosti krásných žen.

Ta vzpomínka ho potěšila.

Letmo se podíval směrem ke dveřím letadla.

Dovnitř se právě dostala žena s ječícím dítětem.

Jose zakroutil hlavou.

Sledoval ženu, jak se pomalu přibližuje. Nechtěl bych vedle ní sedět, napadlo ho.

Žena se nezadržitelně blížila. Jose vyndal ruku z rozkroku.

"Dobrý den, mám sedadlo vedle vás."

Byl to menší typ letadla, se dvěma sedadly na jedné straně uličky a třemi na druhé.

96

Jose vstal a chytal si kalhoty.

Žena se kolem něj procpala a ječící dítě na Jose prsklo.

Zamlžily se mu trochu brejle a ucítil pot ženy a sračky dítěte.

Zazoufal si.

Žena se usadila s dítětem na kolenou.

Jose se usadil a zapnul pásy.

Chvilí se díval před sebe rovně.

Potom stočil pohled na tu hrůzu vedle sebe.

"Chtěl bych vás upozornit, že když bude letadlo padat a vypadnou kyslíkové masky, jednu si vezmu já a vy budete mít taky jednu, jestli mi rozumíte."

"Co prosím?"

"Na tomhle místě vyskočej jenom dvě masky, třetí nevyskočí."

"Ale můj Arturek..."

"Na Arturka vám seru," řekl Jose a sáhnul si mezi nohy.

"Arturek má sedět pěkně na svém sedadle, ne nějaký krávě na klíně."

Žena nevěřičně zírala. Potom vykřikla.

"Letuško...!"

Chudák letuška právě umísťovala dva obrovský kufry do úložného prostoru.

97

Byly oba desetkrát větší, než je povolený.

Lidi si prostě nedokážou odpustit stěhovat svoje strašný věci do strašlivých vzdáleností.

Po výkřiku se prudce otočila.

Jeden ze dvou obrovských kufrů se zřítíl k zemi a vypadla z něj spousta věcí, například zubní protézy na noc, vibrátor, obří líčící paleta barev nebo knihy o rodičovství.

"Budu si na vás stěžovat," vyjekla žena, která musí táhnout sto kilo gigantických blbostí uvnitř letadla, kam se pak normálním lidem nevejdou počítače.

Co asi má za kontejner v nákladovém prostoru...

"Omlouvám se, nezlobte se..., " řekla letuška a začala hromadu věcí sbírat a dávat zpátky do kufru.

"Jaký nezlobte se!" ozval se muž sedící vedle ženy. "Budu si na vás stěžovat. Jak se jmenujete?"

Letuška sbírala věci ze země a nevěnovala muži pozornost.

Muž byl krásný, jako Ronaldo z Realu Madrid.

Jose se na to shovívavě díval a pohladil si svoje kulatý břicho.

"Tak, jak se jmenujete!"

"Monica... Monica Santos," vzhledla od podlahy letuška a snažila se zavřít kufr.

"Co ji prudíte, nevidíte, že jenom dělá svoji práci?" ozval se pasažér sedící před dvojicí stěhující vzduchem jeden čínský obchůdek.

"Co je ti do toho, ty...", osopil se Ronaldo na muže.

"Nic, ... ty kreténe."

"COS TO ŘEK?"

"Nic,... ty kreténe."

"COŽE?"

Muž zakroutil hlavou a otočil se, vzal do ruky noviny a začel se.

Ronaldo zíral na jeho plešatou hlavu a zabořil svou sexy ruku do svých sexy vlasů... zřejmě přemýšlel.

Potom si sedl a mávnul rukou. Usmál se na svoji lásku takovým tím úsměvem, který měl být přirozený, ale byl všechno, jen to ne. Byl kyselý jako švestka v srpnu na Český Sibiři.

Dívala se na něj vyčítavě.

Zřejmě doufala, že její býk probodne svýma parohama toho nepříjemného muže!

Letuška naložila půlku obchodu do úložného prostoru a zaklapla zámek.

Bylo vidět, že si oddychla.

Dítě začalo vřískat.

"Letuško, ten pán mě napadl."

Monica si sáhla na čelo. Cítila kapičky potu na perfektně upraveném čele.

"Co se stalo?"

"Řekl, že zabije moje dítě!"

Letuška se podíval na Jose.

Ten si poklepal na hlavu.

"To je závažné obvinění... jste si jistá, že vám řekl, že zabije vaše dítě?"

"No..já.... už si přesně nepamatuju, co řekl."

Monica cítila, jak jí pot stéká po zádech. Za chvíli se jí objeví skvrny v podpaží. To by pro ni znamenalo zcela určitě vyhazov.

"Nechcete si sednout dopředu... jedno místo je tam volné."

"Ale chtěl zabít..."

Jose se pousmál.

Žena už se přes něj cpala do uličky.

Dítě vrískalo a soplilo Josemu na kalhoty.

Probodnul dítě pohledem a sledoval, jak žena s ječícím Arturkem odchází uličkou.

"Vážení pasažéři, děkujeme, že jste si pro vaši cestu vybrali naši společnost. Jmenuji se Francisco Taborda a jsem kapitánem pro tento let. Naše cesta potrvá tři hodiny a padesát minut a počasí v naší destinaci je *clean sky*."

100

Jose se uvelebil v křesle, rozepnul si poklopec a dal jednu ruku mezi nohy. Druhou si vzal plechovku piva a zmáčknul víčko.

Cvak, ozvalo se, ale to všechno zaniklo v rámusu motoru startujícího letadla.

Jose zamlaskal.

Mohlo to dopadnout hůř.

@Rio de Janeiro, September 2011

Poslední dobou se na mě lidi upřeně dívají

Nevím, jestli je to příznak nějaké nemoci. Kdo je ovšem nemocný, to taky nevím. Ale většinou si nic nezjednodušuju, takže asi já.

Je to legrační.

101

Bloody Sunday jako vyšitá. Probojovávám se skrz vlny. Ledová voda pálí, jako kdyby hořela.

Nedaří se mi a do toho zas ten smrad shnilých ryb.

Voda je špinavá jako vždycky.

Industrial surfing v oleji.

Srdce pod neoprenem běží o život. Dostanu se konečně za *break*.

Je tam jeden surfař. Jinak pustina plná ledový vody.

Nevšímám si ho.

Odpočívám a uklidňuju svoje srdce plný lásky.

Ohlédnu se a vidím ho pár metrů od sebe.

Dívá se na mě.

Kolem se valí hory vody a tenhle typ sedí na svém prkně a dívá se na mě. Nic neříká.

Já jsem taky zticha.

Díváme se na sebe v ohlušující kulise příboje a slunce, který před chvílí vykouklo, už navěky zašlo za mrak a kolem je šero, tmavá voda, zima a ten pohled.

Nemůžu se od toho pohledu odtrhnout.

Kývnu hlavou.

On nic.

CO JE?!

102

Blíží se série a vlna přerazí to krátký pouto a ono zanikne, rozbije se o útesy. Když se dostanu znova zpátky, už je o sto metrů dál.

Nevšímá si mě.

Potopím se a užívám si tu krásu tmy a ledový zimy.

Představím si, že dole se na mě něco dívá. Je to velký, tmavý a leží to u dna. Jak dlouho to vydržím... schválně.

Sedím potom na lavičce a snažím se rozmasírovat promrzlý nohy. Vidím, že se blíží starý pán. Když je asi dvacet metrů ode mě, upře na mě svůj pohled.

Masíruju si nohy a znova vzhlednu, až když je pár metrů u mě.

Sundá si brýle a upřeně se na mě dívá. Kráčí pomalu a rozvážně. Trochu se předkloní.

Díváme se na sebe. Nevydržím to a sklopím zraky.

Když je zvednu, už je na mé úrovni a furt na mě zírá.

Co byste chtěl, bych asi měl říct.

Ale nějak nemůžu.

Dívám se na něj.

Dneska večer přijde domů a řekne tam někomu, že viděl typa, co na něj děsně zíral. Jeho mrtvá manželka mu řekne, že nemá tolik chlastat.

Sedím v autě a obouvám se. Surfový prkno mám opřený o auto. Dívám se, jak obalu krásně sluší pirátská vlajka.

103

Blíží se dvě ženy a jejich psi. Psi se přiblíží a dívají se na mě.

Dívám se na ně. Na psí pohled jsem zvyklý, ale ne na prázdný psí pohled!

Potom jeden odejde k mému surfovému prknu a pochčije ho. Už se na mě nedívá.

Žena se ovšem dívá.

Měla by mi něco říct, ne? *Joder*, tvůj pes mi pochcal moje prkno... měl bych asi říct já. Ale nic ze mě nevyjde. Jen nějaký ticho... jako dech nebožtíka.

Je možný, že na lidech je něco vidět? Co když je na mně vidět něco, co fakt nechci vědět.

Když se já dívám na lidi, nevidím na nich nic zvláštního... jen občas zahlýdnu běžný věci jako smrt nebo lásku.

Ale jinak vůbec nic.

Muž po západu slunce

Dneska jsme si k nám do... nevím co to je... studio to fakt není... no, je to asi nějaký byt... no, prostě, dneska jsme si pozvali do bytu Reinalda Arenase, jednoho z nejznámějších kubánských spisovatelů.

Dobrý den.

Jo, dobrý den.

104

Hm...

Chtěl jste se na něco zeptat?

Eh... ano, ale mám toho tolik na srdci, že nevím jak začít.

No... neber to to tak vážně, Derere, mě už nic nepřekvapí...

Hm.

Tak, co by vás zajímalo?

Chtěl bych zprostředkovat čtenářům internetového média váš pohled na dnešní svět.

Nevím o čem mluvíte, umřel jsem před dvaceti lety, takže jistě chápete...

Jo... jasně, no, možná byste psal dobré blogy, kdyby v té době byly.

To je možné, i když nevím, co to je blogy.

Aha... dobře... tak mi něco řekněte o svém mládí, ať nějak začnem.

Není to příliš originální, ale dobře. Vyrůstal jsem na kubánském venkově a asi to byla, jako pro většinu z nás, doba největšího štěstí. Naše životy byly v souladu s životy ostatních tvorů, například mé matky, babičky, slepic i stromů.

Ano, a koho jste měl nejradši, jestli se smím zeptat?

Samozřejmě matku a babičku... co se týče sexuálních zážitků, měl jsem radši strom než matku a strýce než babičku.

Che... to je zajímavý. Vy budete asi sexuál.

Ano, ale víc mě přitahujete vy než vaše manželka.

Jehh... aha, no... tak jo. Co bylo v té době na kubánském venkově nejzajímavější?

Zřejmě to propojení všech živých tvorů, zvířat, lidí, vegetace i čarodějnic. Bylo to magické a zároveň realistické. Dost často šlo o sex, takže jsme nemohli řešit různé vnitropolitické problémy. Slepice buď daly nebo ne... stromy a křoviska se často svíjely slastí, když s náma spaly a muži se oddávali rozkoši všude, kde to bylo možné.

A co ženy?

Nevím úplně přesně... zajímal jsem se o ženy, jako každý mladík, ale nepřišlo mi to tak zajímavé.

Kdy jste zjistil, že jste homosexuál?

To je ale blbá otázka... líbil se mi strýcův krásný *and* obrovský úd, když jsme jeli na bričce do města.

A co bylo dál?

Jeli jsme zase z města.

Aha... Potom jste šel studovat.

Nezajímavá doba. Maximálně radost z definitivně objevené sexuality.

To je skvělý, ne.

No jasně.

Začal jste psát... stal jste se členem UPEC (Kubánský svaz novinářů a spisovatelů) a nakonec i nositelem různých cen.

106

Ano, získal jsem nějaké ceny a uznání... byla to krásná doba... 60. léta, muži chodili s rozpuštěnými vlasy a každý druhý Kubánec byl spisovatel nebo básník.

Nojo, to je jako teď v Česku... akorát, že některý lidi nemaj holt rozpuštěný vlasy.

Vy máte nějaký komplex?

Ne... proč?

No, že nemáte rozpuštěný vlasy.

Jo aha.

Pořádaly se večírky a četla se próza a básně. Všechno kvetlo jako dobře zalitá rostlina. Byla to doba absolutního rozvoje kubánské literatury.

Mohli jste psát o všem?

Ovšem... ale jen krátkou dobu. Po chvíli se ukázalo, že normální literatura novému režimu Fidela Castra nevoní, lépe řečeno smrdí.

Potom asi začlo to peklo, ne?

Představte si Derere, že milujete moře jako my Kubánci.

Jo, já miluju oceán jako všichni Češi.

Ano... nepřerušujte mě prosím... tak si představte, že jste na ostrově, milujete moře a najednou vám zakázou k němu přístup.

Cha...?!

No jo, z bezpečnostních důvodů. Ale abyste to pochopil... například vyfouklá duše nalezená tajnou policií doma znamenala vlastnění diverzního, revoluční ostrov opouštějícího, plavidla... většinou se za to šlo na deset let do vězení.

Nevim, co bych řekl. Žádnou duši teda nemám, ale mám auto.

No, to by vám bylo k ničemu, pohonné hmoty vlastně existovaly jenom pro estébáky.

Musel bych se teda stát estébákem?

Ano, spousta mých dobrých známých se jimi stala. Neodsuzuji je, měli zřejmě pocit, že je to dobrá věc.

Musel jste napsat několikrát znova svůj román Znovu moře.

Ano, jelikož mi hotové rukopisy ukradli mí známí estébáci a předali je estébákům neznámým, o to víc však nepříjemným.

Můžete to přiblížit?

Ano, dostal jsem se za psaní textu a básní do vězení... lépe řečeno, do vyhlazovacího tábora Fidela Castra.

A jaký to tam bylo.

Vy ste blbej nebo co?

108

Nee...nevim.

Bydlela tam s náma smrt, všichni se vraždili navzájem, nedalo se jíst, pít, močit ani srát. Bylo nepředstavitelný vedro a smrad. Zachránil jsem se tím, že jsem psal spoluvězněm dopisy domů. Kdybych se tímhle nezaháčkoval, byl bych už mrtvej o dvacet let dřív.

Děkuji za rozhovor

@Wizzair flight Madrid Prague, October 2010

La Calle.mp3 on <http://ivanderer.com>

Stál u Trafalgaru v písku směrem k oceánu a troubil.

Jak jsme šli spolu do obchodu

viz. Charlese Bukowski-Pobryndané spisy

Lezli jsme si po smyslech,
dívali se skrz naše těla dokonce
narostly nám oči
a zakrněly ruce a nohy.
Seděli jsme v nákupních vozících
v přihrádce na tašku
a poulili svoje obrovský oči do regálů.
Viděli jsme tam sýry a mrtvý ryby
byly eko, i klobásy
tak jsme je nebrali, maj divnej obal
nakonec jsme byli jen tělo
s hlavou a obrovskejma očima
a doširoka rozevřenou pusou
která potichu absorbovala
celej regál.
Potom nás převezli na nákupním vozíku k pokladně
Ta udělala
Cink!

@Madrid, Spain, May 2009

Sari Baldauf

Nastoupil jsem do té firmy a nechal tam pár let plnýho nasazení. Víkendy a noce a dny.... bez odpočinku.

Skončil jsem u neurologa.

V momentu, kdy jsem byl na hraně s výpovědí, vzala tu ředitelskou funkci globální firmy.

Vypadala jako francouzská herečka.

Doslechnul jsem se, že je dobrá.

Vrtala mi hlavou.

Potom mi od ní přišel čtvrtletní e-mail.

Nikdy jsem ty kecy těch světových ředitelů nečetl. Vždycky tam bylo, že jako díky za ty skvělé výsledky v tomhle pololetí a hlavně s plnou energií do dalšího pololetí.

Díval jsem se na veselou tvář sympatický ženy.

Otevřel jsem ten e-mail a dal se do čtení.

Všechno dávalo smysl.

Nebylo tam ani slovo navíc. Nebyl to opruznej traktát snažící se postihnout všechno, ale zároveň tam nic nechybělo.

Na závěr mě pohládila po tváři a řekla, ať si jdu odpočinout.

Sežral jsem jí to.

Výpověď jsem nepodal.

Najednou jsem byl rád, že dělám v té firmě... stálo to za to dělat pro lidi, jako je Sari Baldauf.

Potom se to jednoho dne sešlo a já nevěděl, co si počít.

Zákazníci chtěli, abych dodržoval kontrakt a organizace za mnou chtěla, abych to nějak ukecal, že to nejde.

Byl jsem uprostřed v prdeli, tak jako spousta jinejch nás.

Nevěděl jsem, co dál.

Mý ředitelé mě chlácholili, že prej *business reasons*.

Napsal jsem jí e-mail.

Přeskočil jsem několik úrovní ředitelů a dal je všechny na kopii.

Všechno jsem tam řekl.

Po chvíli mi známý začli klepat na ramena a přeskočený ředitelé telefonovat, co jsem to za idiota, že nedodržuju služební postup.

Vypadalo to bledě.

Potom odepsala.

Napsala mi, že mě chápe a že mi z toho pekla, kde jsem se octnul, určitě pomůže.

Dala na kopii všechny ředitele, který jsem přeskočil.

Najednou se začaly věci měnit. Co dřív trvalo týdny, začalo se dít během několika dnů.

Všichni začali fungovat.

Ředitelé mi začali gratulovat.

Věci se začaly dařit a kvalita života se mi zlepšila.

Bylo to samozřejmě přechodný, ale i tak to stálo za to.

Sari Baldauf mi pomohla.

Nikdy jí to nezapomenu.

Nakonec z té firmy odešla a po půl roce jsem dal výpověď i já.

Ještě mi teda přišel čtvrtletní e-mail od nějakýho kravaťáka.
Stálo tam, že mám sebrat veškerou energii a dosáhnout těch
cílů.

@Wizzair flight Prague Madrid, April 2011

Funny man

Iritoval mě už když jsem byl dítě.

Nechápal jsem jeho misi. Jeho zvláštní schopnost přivádět lidi k šílenství něčím tak odporným, jako je bodrý širokolící úsměv.

Odmítal jsem ho tak nějak celou svojí bytostí.

Postupem času jsem ho začal sledovat více z povzdálí, nepřibližoval se ke mně, nenarušoval příliš moji osobní zónu.

Ale věděl jsem o něm.

Věděl jsem, že tam někde všude je.

Prochází se po uličkách města a s úsměvem idiota zanechává lidi tumpachové a napnuté s otázkou na rtech.

Je to debil nebo to není debil?

Z neznámého důvodu se stal ozdobou veřejných míst. Zírá na nás z názvu českých hospod nebo ze zdomácnělého popisu českého bizarního údělu – nemůžeme s tím nic dělat, budeme si z toho dělat legraci.

Několikrát jsem potkal jeho klony.

V kanceláři mi často vysvětlovali, že můj negativní pohled na věc musí nutně narazit na jejich pozitivní kulatý ksicht.

Příčiny neúspěchu byli vždy schopni vyřešit s humorem, někdy dokonce přiložili ruku k dílu a namalovali

na bílé ploše papíru na *flipchartu* v *meeting roomu* kulatý obličej s veselým, neutrálním nebo zachmuřeným výrazem.

Kdo ze zaměstnanců posbíral hodně zachmuřenců, ze hry vypadal a cestou z té hry odevzdával firmou zapůjčené výrobní prostředky.

Byl univerzálním, globálním hráčem.

K obědu nabízel víno a k večeru dokázal utrousit pár dobře mířených vět před někým důležitým.

115

V zápětí se přitočil a přiložil svoje usliněné rty k vašim uším a zašeptal:

Jen blbec může vládnout.

Sledoval jsem jeho kariéru.

Dokázal mrknutím oka zavřít kdejakou energičtěji míněnou radu. Když se někdo svíjel pod ranami života, poradil mu, ať to celý neštěstí bere s humorem.

Svým přístupem nemilosrdně roztepal na kousky systém. Se systémem nakonec rozdrtil i všechno ostatní a svým projevem veselého kreténa uzavřel jakoukoliv smysluplnější debatu. Přemýšlel jsem o něm.

Vzniknul jistě jako frontová terapie proti absurditě světa, války, armády... a mohl možná i pokračovat, ale mám pocit, že dneska už trochu zmuťoval.

Jeho role byla možná zajímavá v minulém století, ale jeho přechod do nového tisíciletí je srovnatelný s příchodem King Konga do Nového Yorku.

Už sem nepatří, přesto se snaží.

Laskavý humor pranýřující systém, fatalisticky se oddávající vlastní neschopnosti najít jakékoliv jiné řešení než debilní chechot.

Naše legrace bez hranic, která nic nestojí, jenom bolí nejvíc tam, kde nejsou receptory bolesti.

Nikomu jinému nic zlého nepřeju, ale jemu ano.

Přeju mu, aby už konečně chcípnu.

Dívá se na mě zpod svojí druhé brady a mžourá prasečíma očkami.

Nechcípnu, to ty chcípneš... směje se a srovnává si vojenskou čapku.

Dívám se na něj. Tenhle typ v posledních padesáti letech zkurvil co mohl. Vždycky se někam přisral a řekl nějakou blbost a zastavil tím mozky usilovně přemýšlejících lidí.

Pohupuje se v bocích.

Táhne z něj pivo a dobrá nálada.

Je to na blití.

Nevím, co bych k tomu řekl. Má obrovskou odzbrojovací schopnost. Mastný ruce si otírá o kalhoty.

Nemůžu ho napadnout první.

Něco mě napadne.

Jseš z papíru, že jo. Patříš do minulého století.

Už dávno mě digitalizovali. Budu pokračovat dál, ať se ti to líbí, nebo ne, říká a usmívá se. Ďolíčky ve tvářích se mu prohlubují. Břicho mu leze z kalhot.

Stojím a dívám se na to. Nechce se mi tomu věřit, že to je navěky. *He will drive me insane for rest of my life...*

Poklepe mi spokojeně po rameni.

Nic si z toho nedělej. Ber to s humorem, řekne s dobráckým výrazem a přiblíží svou tlamu ke mně na dosah.

117

Ruka reaguje automaticky. Útočník je blíž než na délku paže. Nemá tedy cenu se snažit nějak upravovat vzdálenosti. Pěst se zvedá podél obličeje obránce a s ní se zvedá i loket, který tak přesně pasuje do vzájemné vzdálenosti.

Útočník je zasažen loktem do brady a zvrátí hlavu prudce dozadu.

Obránce vede protiútok současně loktem i kopem mezi nohy.

Účinek je okamžitý a devastující.

Dobrácký výraz mizí z udivené tváře a tělo útočníka padá na zem.

Kolem padají židle a víří kusy hmoty. Cítím, že v té hmotě je ticho, dřív rušené smradem z jitrnic.

Kusy toho ticha se zpomalují až se celá sekvence zastavuje.

Už to není nic veselýho. Dívá se na mě a nevěří, co se stalo.
Nikdy ho takhle nikdo fyzicky nenapadnul. Proč, křičí ta bodrá
tvář a pokouší se vstát.

Vidím zastavenou hmotu a myšlenky mám velmi čiré.
Nesmím ho nechat odejít. Jestli teď vstane a půjde ven, za
rohem zase někoho obodří nějakou strašnou větou. Udělá ze
sebe blbce a půjde dál, kde udělá blbce z někoho jinýho.

Nakláním se nad něj.

118

Ber to s humorem, říkám.

Rána na ohryzek musí být přesná a vedená vší silou. Cítím, jak
praská.

I killed Švejk.

Už bylo načase.

@Prague, April 2013

Funny man.mp3 on <http://ivanderer.com>

Andělnictví

Už jsem toho měl plný zuby. Ten flek nebyl špatnej, dával dost peněz a pohodovej život s dobrýma číslama na účtu.

Bylo to ale vykoupený příliš velkým pocitem nesmyslnosti a koupání se v moři blbostí. Sledování pohybu *floaters* a dalších blbců už nemělo ani tu příchuť satiry.

Bylo to jen postupný vysávání energie.

119

Většina známých už z toho byla na práškách a mě držela nad vodou jen tenoulinká, jako vlas tenká nitka mých zájmů a těch pár přátel, co se ještě úplně nezbláznili.

Věděl jsem, že s tím musím skončit, ale nevěděl jsem, co bych vlastně mohl dělat. V mém věku už začínat jako čistič bot s čistou hlavou postrádalo už i tu příchuť romantismu.

Už pár měsíců jsem takhle uvažoval, díval se na inzeráty a vymýšlel různé druhy obživy, která by vynášela dost nejen pro mě, ale i zbytek veliký rodiny.

Šlo v podstatě o vyřešení jedné ze základních rovnic života a moje mozková kapacita nebyla zřejmě bohužel k vyřešení týhle rovnice dostatečně vysoká.

Alespoň jsem si to myslel.

Při jedné večerní cestě vlakem z kanclu, jsem si sednul vedle muže, který si četl deník Metro.

Na příští stanici vystoupil a položil deník na sedačku vedle mě.

Nikdy to nečtu, ale teď jsem se nudil, a tak jsem plátek vzal a otevřel na první straně.

Nebylo tam vcelku nic zajímavýho, a tak šlo jen o to, jak to celý co nejrychlejc prolistovat a mít splněno.

Na poslední stránce jsem prošel inzeráty.

Vpravo dole se krčil jeden, který mě zaujal.

Andělnictví... jste dostatečně motivován, flexibilní v řešení úkolů velké důležitosti a máte kladný přístup ke životním výzvám. Nabízíme práci v zajímavém kolektivu a rovněž zajímavé finanční ohodnocení.

Opsal jsem si telefon do mobilu. Zaujalo mě, že není vyžadována žádná praxe v oboru ani není zmíněno jako podmínka dosažené vzdělání a licence v několika projektově manažerských kursech.

Přijel jsem domů, najedl se a díval na číslo. Zmáčknuł jsem to.

Překvapilo mě, že na druhém konci se okamžitě někdo ozval, byla už přeci jenom noc.

"Dobrý den."

"Zdravím."

"Volám na ten váš inzerát..."

"Ano."

"No, chtěl bych se dozvědět víc o tý pozici..."

"Máte skutečný zájem u nás pracovat?"

"No samozřejmě, proto volám."

"Bude lepší, když se sejdem. Přijďte do naší kanceláře."

"A to je kde?"

"V shopping centru Angels dream, v prvním patře. Kdyžtak se zeptejte, není to moc dobře vidět. Andělnictví, l.t.d."

"Ok."

Druhý den jsem dorazil do Angels dream. Bylo to klasický obludný shopping centrum na periférii velkoměsta. Davy lidí tu jedly zmrzlinu a patlaly ji na čerstvě zakoupené plátěné a šedivé kalhoty.

Musel jsem se několikrát zeptat místních ignorantů, kde je firma, kterou hledám.

Nakonec se mi to přeci jen podařilo.

Zaklepal jsem.

Ozvalo se vstupte.

Vstoupil jsem dovnitř. Odněkud se ozývala tichá meditativní hudba. Do nosu mě začal hned štípat kouř stoupající z gigantického františka.

Prošel jsem předsíní do další místnosti, odkud se ozval ten hlas.

Za stolem tam seděl chlápek, který přestože vypadal úplně normálně, bylo na něm něco neuvěřitelně zvláštního.

"Posad'te se," ukázal na židli.

Poslechl jsem jeho příkazu.

"Tak vy byste chtěl pracovat jako anděl?"

"No jasně, už jsem dělal řadu věcí."

Neznatelně se pousmál a mě překvapilo, že jsem si toho všimnul.

"Proč se k nám hlásíte s tímhle sívíčkem?"

"Jiný nemám."

"A máte za sebou nějaké andělské skutky?"

"No, jednou jsem chtěl papouškovi přistříhnout křídla, ale nakonec jsem mu srovnal jenom zobák."

"Aha..."

Začal jsem se bát, že mi pozice uniká.

"Jo. Jednou jsem na příšerně vožralýho kámoše, co spal v hospodě na zemi, zavola manželku," vyhrknul jsem.

"Na schůzích v práci pořád dávám pozor," pokračoval jsem, věda, že při interview se musí lhát.

Změřil si mě dlouhým pohledem.

...

"Víte, vy nejste náš ideální adept na tu práci, ale... možná by to do našeho poměrně setrvačně běžícího kolektivu mohlo přinést novou krev. Je evidentní, že máte velký průhled do hracího pole našeho úhlavního nepřítele a to může být vaše velká výhoda."

"Kdy můžu nastoupit?"

"Přijďte v pondělí, seznámím vás s vašimi novými kolegy a vyfasujete pracovní pomůcky."

V pondělí jsem stál u stolu přesně v 9:00, jak jsme se dohodli.

Ve stejné chvíli se otevřely dveře a do místnosti napochodovalo pět zajímavě vypadajících typů.

Jeden byl starý, tak kolem šedesátky. Bylo znát, že už to má na háku. Všimnul jsem si prstů žlutých od tabáku a ironického pohledu. To vypadalo dobře.

Další měl na sobě dobře padnoucí oděv a pečlivě načesané vlasy. Dobře vyleštěné boty. Bodrý úsměv. *Hell Bells...*

Další dva byli nevýrazný, neviditelný žrouti prány.

Poslední byla žena. Měla výraz, o kterém se nedá vůbec nic říct.

Tady Mike je náš nejdéle sloužící zaměstnanec, řekl ještě ve dveřích šéf firmy. Tohle je Valentino, potřásl jsem rukou, která byla na omak podobná sushi, tady je Vladimír a Natalij a tohle je Angela.

"Mike má na starosti Severní Ameriku, Valentino Jižní Ameriku a jižní Evropu, Vladimír má Rusko a Asii, Natalij Čínu a Angela má na starosti Austrálii. Ty se pro začátek začneš starat o střední Evropu, to je nejjednodušší oblast. Všichni dohromady máme potom Afriku. Je to jasný?"

"Jasný," podal jsem ruku Vladimírovi a Natalijovi. Usmáli se na mě. Angela se neusmála.

"Tak, a teď do práce," řekl šéf. Mike si sáhnul do kapsy pro elektronickou cigaretu a Valentino si uhladil olejnaté vlasy.

Beze slova opustili místnost.

"Tvůj první úkol bude ochrana opilého otrapy na plesu. Dotyčnej má problémy s alkoholem, v konfliktech nesociální... hrozí mu ledabylá smrt. Uvidíme, jak to zvládneš."

...

124

Na plesu to bylo fakt hnusný. Opilí lidé se předháněli v tom, kdo poblije větší část záchodu a mladíci v nepadnoucích oblecích kradli ze stolů lahve s vínem.

Viděl jsem svého chlapa. Se skupinkou podobnejch opruzníků se motali po okolí sálu.

Byla jen otázka času, kdy je někdo napadne. A najednou to tady bylo.

"To je moje víno."

"Ne, to je naše víno."

Muž se rozhlídnul, kdo mu pomůže.

"Di do prdele, dědku," řekl můj chlap.

Odněkud se přiřítíl mladej kluk. Chytnul toho mého pod krkem a začli se přát.

Vlínul jsem mezi ně. Chytnul jsem obě ruce chlápka, kterýho jsem měl chránit, tak aby nemohl agresivně napadat nikoho v okolí.

Všichni okolo se na něj vrhli.

Rozbili mu během chvilky držku k nepoznání. Kopali do něj na zemi.

Marně jsem jim říkal, ať toho nechají.

Nebylo to k ničemu.

Vypadnul jsem z toho strašného místa hadovitých číšníků.

Druhý den ráno jsem přišel do kanceláře.

125

Ve tvářích kolegů převládal mír, pravda a láska. Posadil jsem se ke stolu a přemýšlel o tom, jestli se na tuhle práci přece jen hodím.

Z ničeho nic se objevil u mě.

Díval se na mě s laskavým úsměvem.

"Úplně vám to nevyšlo, že?"

Pokýval jsem hlavou.

"Upřímně řečeno, takový chaos jsme tu ještě neměli. Musel jsem tam poslat Mika s Angelou, aby to po vás uklidili."

Nechtěl jsem se ani ptát, jak to udělali.

"Dnes musíte za všech okolností ochránit jednu ženu. Má problémy s alkoholem, s manželem, s dítětem... prostě je to taková normální žena. Jde mi o to ji uchránit od nejhoršího!"

"Úplně v pohodě," uteklo mi.

Naklonil se ke mně tak, že jsem viděl póry v jeho staré tváři bez vrásek. Snad si tam ten blbec nepíchá ten mastnej jed.

"Dont fuck up," procedil mezi zuby.

Trošku mě to vyděsilo. To slovo se sem vůbec nehodilo.

...

Kořalna čpěla.

V místnosti stlučené z prken se válel kouř a mezi lidmi byla cítit nenávist.

Tu umocňovala agresivní hudba a stejně agresivní zelená barva absintu.

126

Sednul jsem si do rohu a sledoval ženu. Měla dlouhé vlasy, velké oči a mírně cynicky zvednutý koutek.

Z jejího pohledu bylo poznat, že je mírně šílená a mírně nezodpovědná.

Měla před sebou právě dopitý půllitr piva, který se vehementně snažila vyměnit za plný.

Po chvíli se jí to podařilo a odpotácela se na záchod.

Podíval jsem se na skupinku otrapů. Všimnul jsem si, že si vyměnili pohledy.

Věděl jsem, že nadešla moje chvíle.

Když se potácela z hajzlu, vstoupil jsem jí do cesty.

"Pod' se mnou."

"Cože... co seš za kreténa?"

"Muh... huh," vypadlo ze mě. Nečekal jsem takovou reakci.

Odstrčila mě a pokračovala. Doběhnul jsem ji u stolu.

"Pod' se mnou. Nemůžeš tady s nima sedět."

"A co mi nabízíš ty?"

"No... nevím, nic... ale pojď se mnou." Vzal jsem ji za rameno.

Ohnala se rukou, ve které držela tu světoznámou českou sklenici ze silného nerozbitného skla. Dala do toho velkou sílu a já cítil, jak mi exploduje pravá strana hlavy.

127

Vzala mě tím plným pŕllitrem přes ucho.

Probral jsem se na stole. Venku už bylo světlo. Zatažené a špinavé vysočanské světlo. Sáhnul jsem si na ucho. Na ruce byla krev.

Odešel jsem na záchod. Celá pravá strana hlavy byla zapatlaná krví a z ucha se mi udělal obří výsměšně se chechtající květák, rozčísnutý tím pŕllitrem na dva kusy.

Udělal jsem s tím, co šlo, a vrátil se do místnosti.

Dal jsem si kafe s rumem a pokoušel se přemýšlet. Nebylo to k ničemu. Vtom se otevřeli dveře.

Vešla dovnitř. Kulhala a měla obličej samou modřinu.

Sedla si ke mně.

Všimnul jsem si, že má uraženej zub.

"Řekl, že mě doprovodí domu. V parku se na mě vrhnul. Vytrhla jsem se mu a běžela... bohužel jsem byla dost vožralá. Zakopla jsem a upadla. Vrhнул se na mě. Bránila jsem se... bil

mě tak dlouho, dokud jsem neztratila vědomí. Pak už nevím..."

Pokýval jsem hlavou. Dopil jsem kafe a vypadnul z lokálu.

Šéf už na mě čekal.

"Co se vám stalo?"

"Ale, uklízel jsem knížky a spadnul jsem u toho ze žebříku."

"...ze žebříku... knížky?"

"Ano... ehm."

"Pojďte ke mně do kanceláře."

Odevzdaně jsem za sebou zavřel dveře.

"Jasně jsem řekl, abys to nezvorál. A tys to zvorál!"

To mě dost vyděsilo. Všimnul jsem si, že se mu obličej zkrivil do nechutného skřeku. Najednou vypadal, jako ztělesnění Satanovo. Rozhodl jsem se, že tuhle myšlenku si zapamatuju.

"Spadnul jsem z toho žebříku..."

"Co to tady vykládáš. Strč si svůj žebřík někam..." Zarazil se, jakoby si právě uvědomil, že jsem v místnosti.

Do dveří vešel Valentino. Jemným hláskem oznámil, že se mu z nějakého parníku nepodařilo zachránit asi padesát lidí. Ostatní se zachránili sami. Angela šla okolo a zřetelně se pousmála. Mike si vyčistil pistoli. Utrousil, že ty děti stejně neměly šanci...

Začlo mi to všechno trochu vrtat hlavou.

"Dobře, zkuste to teď fakt udělat dobře."

"Určitě."

Odešel jsem ke svému stolu. Viděl jsem cestou Vladimira, jak tupě zírá do prázdné sklenice. Natalij k němu seděl zády a také meditoval.

Přišla Angela a přisedla si.

"Neber si to tak... Valentino se tady uvedl tím, že srazil nějakému turistovi z Česka na zem vaříč, když ho žádal, aby uhasil ten oheň...vzplála potom půlka Chile."

"A co ty?"

"No... já... nic moc. Chlápek, co šel na západním pobřeží plavat mi řekl, ať si ty svoje kecy strčím někam. Vzápětí zmizel a potom se objevily jeho plavky."

"Hm..."

"Každýmu se občas něco nepovede."

"Hm... a už se tady někomu něco povedlo?"

Angela se usmála, zvedla se a odešla. Kouknul jsem na e-mail. Všimnul jsem si, že mi tam přistála zpráva od šéfa. Úkol vypadal jednoduše. Měl jsem jít do jakéhosi bazénu a pomoci strávit čas plavčíkovi. Nemusel jsem nikoho zachraňovat, prostě jenom si půl hodiny povídat. Udržovat plavčíkovu pozornost za každou cenu.

To vypadalo, že tímhle bych si konečně mohl zlepšit reputaci.

....

Seděli jsme na rantlu vedle bazénu a povídali si. Vyprávěl mi o plavcích a jiných bizarnostech.

I já jsem něco řekl.

V jednu chvíli se zvedl a zadíval do rohu bazénu.

Já neustále mlel svou.

Díval se teď střídavě na mě a na ten roh.

Snažil jsem se udržet jeho pozornost ze všech sil. Skoro jsem ho držel za ruku a odvracel jeho pohled od bazénu.

Najednou se rozběhl.

Natáhnul se do vody a za ruku vytáhnul na břeh muže. Ten kašlal vodu a v obličeji měl modrou barvu.

Dál už jsem tam byl zbytečný.

Výpověď jsem dostal ještě týž den.

Dostal jsem ji samozřejmě dohodou.

@Shimla, India, November 2012

Tatiana L'coure

Vzbudil jsem se jako vždycky v půl osmý. Nevím proč se budím v půl osmý. Budím se v půl osmý, i když se změní čas.

Ranní cesty vedou do těch místností a potom směrem ke konvici.

Vyvaří se voda a kuchyně se zamlží. Konvice nehvízdá.

Sedím na balkóně a mlčím. Poslouchám zvuky. Kdyby konvice hvízdala, uslyšel bych ji a šel bych si udělat čaj.

Takhle pokračuju v sezení.

Dole muži v oranžových pláštích odfukují listy. Mají na to velké motorové stroje a svět motorů je všude kolem ospalého sídliště, kde v sobotu ráno chcíp kromě psa i úplně každé.

Po chvíli se zvednu a odejdu do kuchyně.

Kuchyně má svoje počasí. Teď právě je tam mlha a na sporáku poskakuje rozžhavená konvice.

Dívám se na ni.

Pomalu se odklápí víko a levituje prostorem.

Stojí ve vzduchu uprostřed místnosti a já vidím malý obláčky páry pod tím předmětem, který pomalu stojí v prostoru.

Přemýšlím o tom, jestli vůbec ještě dokážu něco cítit.

Moje city všechny moje ženy zabily.

Už nepocituju vzrušení ani při tom, kdy zřetelně vidím, jak se zastavil svět.

Je mi to jedno.

Jsem chladný muž.

Víko od konvice dopadne na dlaždice a poskakuje pomalu po podlaze.

Dělá akorát hluk.

Seberu víko a posadím ho zpátky na konvici. Přitom se spálím o rozžhavenou hmotu nádoby.

Podvědomě ucuknu.

Překvapí mě, že mi to je taky jedno.

Položím ruku zpátky a cítím tu krásnou bolest, jak letí do mozku... jak je čirá a průhledná, skoro podobná diamantu.

Nemůžu se toho pocitu nabažit.

Z dálky slyším rány a křik.... a pláč.

Sundám ruku z konvice.

Je mi u toho smutno.

Zvednu konvici ze sporáku, dám do ní znovu vodu, postavím ji zpátky a odejdu do předsíně.

Hluk byl slyšet víc nahlas.

Mužský hlas naříkal a ženský něco klidně vysvětloval.

Až příliš klidně, napadlo mě.

Klidně, jako kdybych žiletkou řezal popálenou ruku.

Vzal jsem za kliku a otevřel dveře.

Svět se zase zastavil a já uviděl muže, klečícího na zemi. Z rukou mu tekla krev a z očí crčely do prostoru slzy.

Po schodišti někdo odcházel.

Dveře do vedlejšího bytu byly otevřené a z bytu jsem viděl proud slov, který tekł na muže, obaloval ho a řezal mu zápěstí.

"Potřebujete pomoc?" zeptal jsem se.

Muž si mě nevšímal a dál nařikal. Pod ním už bylo pěkně napraseno.

Nevěděl jsem, co s tím.

Zavřel jsem dveře a vrátil se do kuchyně.

Voda už se zase vařila.

Položil jsem na chvíli spálenou ruku na otvor, kterým unikala pára.

Měl jsem chvíli pocit, že pára protejká rukou a odchází nahoru do odsávače ucpaného miliónem uvařených obědů, který tady někdo uvařil, než jsem sem přišel já.

Zvuky z chodby utichly.

Zalil jsem čaj a vrátil se do předsíně a otevřel znovu dveře.

Muž tam nebyl.

Na zemi byly šmouhy od krve a odpadky.

Dveře vedle byly stále otevřené.

Uslyšel jsem kroky.

Jsem chladný muž, ale teď do mě vstoupila trochu horkost.

Ze dveří vyšla žena.

Měla na sobě černý kostým, ke kterému ladily dlouhý blond vlasy.

V ruce držela cigaretu.

Cítil jsem z ní chlad. Podobný, jako cítím občas já, napadlo mě.

Potáhla z cigarety a otočila se ke mně.

Měla černé obočí kontrastující s odbarvenými vlasy, plné rty s decentní rtěnkou a zuby.

Zuby mě na ženách zajímají nejvíc.

"Jsem vaše nová sousedka."

"Těší mě," natrčil jsem ruku.

"Jakže se jmenujete?"

"Derer."

Podala mi ruku.

"Já jsem Tatiana," řekla. "Tatiana L'Coure."

"Aha," řekl jsem já.

"Derer... vy jste z Maďarska?"

"Ne, z Česka."

"Aha..."

"A vy?"

"Jsem z Francie... můj otec byl ovšem Gruzíнец... znáte Simferopol?"

"Jo... kdysi jsem tam byl."

"Těší mě," řekla.

Zavřela dveře a já se díval na krvavý šmouhy.

Zavřel jsem taky dveře.

Tak jsem poznal Tatianu L'coure.

Pár dní byl klid.

Myslel jsem na svoje věci a to mi stačilo. Cizí věci už byly fakt zbytečně navíc. Prodíral jsem se životem, jak to šlo, a bylo mi celkem jedno, co se děje kolem.

Občas jsem slyšel křik anebo stěhování nábytku, to je ale v paneláku běžný.

Jednoho dne se ozval zvonek u dveří.

Otevřel jsem dveře.

Stála tam.

Vlasy jí padaly do obličeje a na kozačkách měla bláto.

"Můžu si u tebe umýt ruce? Zabíjela jsem kapra..."

"Jasně, pojd' dál."

Byl konec října a kapr byl určitě vánoční.

Šla rovnou do koupelny a slyšel jsem proud tekoucí vody. Na podlaze zůstaly stopy bláta.

Podíval jsem se pozorněji. Mezi blátem byla vidět temná červená barva. Dveře od koupelny se otevřely a já prudce odtrhnul oči od podlahy.

"Neteče mi voda," řekla.

"Jo, asi něco dělaj v tý vaší části baráku na stoupačkách."

Přišla ke mně a vzala do prstů můj horní knoflík u košile a naklonila se.

"Ano," řekla tak, že skoro celý to slovo vydechla.

Měl jsem její vlasy přímo před očima.

Skrz ně prosvítala rudá matná rtěnka a já poprvé ucítil ten její parfém.

Těžký hořkosladký parfém z pařížského podsvětí a gruzínskýho sídliště.

"Co kapr?" vyjeknul jsem.

Přistoupila ještě blíž.

Její tělo už se skoro dotýkalo toho mého. Napadlo mě, že omdlím. Jiný východisko zřejmě neexistovalo.

"Kapr je vykuchanej a v mrazáku, proč tě to zajímá?"

Nevěděl jsem, proč mě zajímá kapr.

Nic jsem neříkal.

V hlavě se mi udělal *twitter* věcí, který vířily dokola kolem osy
mojí centrální nervový soustavy. Jako, když něco píšu, ale to
téma ještě není jasný a věci víří dokola a postupně se skládají
do sebe.

Skoro se mě dotýkala svými rudými rty.

"Víš, že i kapři mají duši?"

Cítil jsem její dech na obličejí.

Nezmohl jsem se na slovo.

Pustila knoflík. Připadal jsem si totálně omotaný sítí jejího
kouzla.

Když se naklonila ještě blíž a dotkla se mě svými ňadry,
omdlel jsem.

Pamatuju se, jak jsem se pomalu sunul na zem a kolem mě
vířily ty závoje přitažlivosti Tatiany L'Coure, který mi v těch
posledních chvilkách vykouzly na tváři přiblížený úsměv.

Probral jsem se v předsíni na zemi a chvíli meditoval o tom,
co se mi vlastně stalo.

Potom jsem uviděl kousky bláta na zemi a hned mi to došlo.

Byla tady.

A potom, že moje city všechny moje ženy zabily.

@Madrid, February 2011

Frustrovaný toreador a jiné příběhy

J. se posadil, položil svou silnou sochařskou ruku na stehno jedny z nejkrásnějších andaluských malířek a začal vyprávět.

Předtím se o mě společnost postarala, takže jsem neměl hlad ani žízeň.

Ta společnost je různorodá.

M. je maoistka a bývala za Franka místní *public enemy*. P. je fotografka a L. je ta malířka.

Maj s sebou svoje hochy. Jeden je z Buenos Aires. Položil právě P. svoji ruku na stehno.

Ona položila svojí ruku na jeho stehno.

"Byl trochu divnej."

"Proč?"

"No, třeba jednou vyrazil po hlavní ulici naší vesnice. Kolem pasu měl uvázanéj růžovej dětskej nafukovací hrad."

"Dětskej hrad?"

"Jo... byl opásanéj těma věžičkama. Vykračoval si prostředkem ulice. Měl obrovskou erekci a ten hrad měl zauzlovanéj kolem penisu. Budova se táhla zplihlá za ním."

Společnost se dala do smíchu.

"Vykřikoval - To jsem já! Vidíte mě? JÁ!"

"Samozřejmě, viděli jsme ho všichni."

"A co? Sebrali ho...?"

"Motal se vod pangejtu k pangejtu. Soused si na něj počkal za rohem baráku a sejmul ho lopatou.

Pak přijeli policajti, naložili ho i s tím nafukovacím barákem do auta a odjeli."

"Chudák..."

"Ale zajímavý je... byl to bejvalej toreador."

"Skolil tisíce bejků a takhle dopadl."

"No, to je známá věc... je to syndrom frustrovaného toreadora. Moc se vo tom neví, ale hodně jich tím trpí."

"Chudáci toreadoři."

"A co chudáci bejci?"

"No, ty taky...."

Měl jsem dřív vášnivej rozhovor s jednou krásnou a milou ženou.

Tvrdila, že jsem alibista, když žeru maso a o těch soubojích se vyjadřuju s despektem. Ale řekl jsem jí, že jít se dívat, zaplatit za ten pohled na okamžik smrti, je podle mě středověk.

Hemingway by to asi nepochopil, ale v 21. století není pro tyhle souboje místo.

A navíc, chudáci veteráni z býčích ohrad. Nikdo o nich neví a oni musí chodit s penisem obtočeným kolem dětských hradů.

"Mám v tom jasno."

"Hele, M., nebolej tě už ruce z toho balení jointů?"

"Ne, jsem cvičená dělnice."

"A... ukaž, co si to vyrobila."

"....."

"Ivane, když se tak na tebe dívám, mám už ve všem jasno."

"Uhhh, tak to mě zajímá..."

"Vy chlapi už jste posrali kde co, teď je na čase, aby to po vás opravily ženský."

"No, souhlasim... úplně souhlasim... ale, co to má společného se mnou?"

"Poslintals toho jointa..."

Luis nemá nohu. A mluví míň než já a to je co říct. Ale zase je nejstarší.

"Myslíte si, že víte všechno o korupci?"

Přihlásil jsem se hned jako ve škole. Podepřel jsem si snad i pravou ruku levou.

"JÁ!" vyjeknul jsem pln dojmů z domova.

"A co máš?" zeptal se Luis

"No, asi tak 4 miliard eur utopených v korupci ročně."

Očekával jsem souhlasné mručení.

Neozvalo se nic.

Pak někdo řekl, že u nich je to desetkrát víc, ale to není důležitý.

"Tak u nás si starosta nechal postavit devítimetrovou sochu sebe sama. Svému kámošovi sochařovi za to dal 50 tisíc eur z rozpočtu města."

Kolem stolu zavládla živá debata.

Já se ovšem stáhnul do pozadí se svýma miliardama.

Tohleto je samozřejmě, co se týká lidský odpornosti, o několik řádů výš.

@Los Canos, Spain, December 2011

Všednost

V chalupě mi přimrzly nohy k podlaze, když jsem se omýval.

Chtěl jsem odejít, ale nešlo to. Utrhnul jsem teda nohu.

Z půdy na mě zahoukala kuna.

Na nahý tělo se mi přilepil snowboard a uhodil jsem se do hlavy.

Vytekla krev a zmrzla.

Někde v kostře domu zahučela meluzína a zapraskala stará dřevěná podlaha po Němcích.

Kdysi se vrátili a prohledávali dům...

Oblíknul jsem se a vyrazil.

Měsíc svítil tak, že jsem mohl sledovat svůj stín ve sněhu. Můj stín vypadal trošku jinak než můj normální stín.

Měsíční stín je jiný než sluneční stín.

Po chvíli na mě skočil pes.

Vlezl jsem do přetopený místnosti.

Kocour pronásledoval svou matku kočku po místnosti. Kocour s oidipovským komplexem.

Všední příběhy o úmrtích, narozeních, katastrofách, chlastání a sexu.

Dneska žádný nemám... sleduju tekutý písek toho rozhovoru trochu z výšky a piju pivo.

Sleduju tu domácnost – je podobná, jako všední domácnosti v panelových domech.

"A pivo si dáš?"

"Hm..."

"Nalej si."

"Hm."

"A panáka taky, že jo."

"Hm."

"A tady máš dalšího."

"Hm... děkuju."

"Nalej si."

"Hm."

"Ukaž, dej mi tu skleničku, tady máš."

"Hm."

"Tady na horách je to těžký..."

"Hm."

"Nalej si."

"Je zima."

"Ta chlastala s jezeďákama! Nejdřív ji vožrali, pak nějaký sex."

"Hm... tak já už..."

"Nalej si... jedna se zabodla auťákem do řeky, museli ji vytáhnout zadním vokýnkem s šokem..."

A tak to šlo dál, a když jsem vylezl ven, hvězdy zářily a v žilách mi koloval koktejl z vodky Amundsen a piva Primus z velký plastický lahve a bylo mi teplo, tak teplo, že mě napadl verš:

Úroveň populace je úměrná úrovni kopulace.

Vrátil jsem se dovnitř.

"Měl jsem plat kolem dvou tisíc, dali mě do silážní jámy."

"A cos tam dělal?"

"Siláž, nechal jsem toho, fakt, dolej si."

"Hm..."

"Je to tady mrtvý, textilky zavřený... jen mráz a Němci, ale ti už taky nejezděj.... a Pražák jede do Alp."

"Jo... hm."

*Ta velká nad horizontem je polednice, nebo večernice?
Venuše, polednice je přece taková bába, co chodí po louce a
žere malý děti.*

Myslím totiž na jeden včerejší dialog...

"Aha..."

"Nejlepší plat, 3500 hrubýho, jsem měl, když jsem dělal hlídače."

"Hm... cos hlídal?"

"Kravín... pak vyhořel."

"Hm..."

"Někdy sjedem do města na kulturu..."

"Hm..."

"Například minulej měsíc tam byla Eva a Vašek..."

@Vítkowitz, Czech republic, February 2012

Jedno ráno v životě

Nusle, Praha: 5.4. 2012: 8:30

"Proč jdeš za mnou do koupelny?"

"No, jen tak..."

"Mám málo času, můžu si u toho mejt zuby?"

"Cha, no samozřejmě."

146

Odešel jsem ke stolu. Křídla meluzíny vlály přes rudou kuchyň.

"Víš, že v pankrácký věznici můžou vězni vyrábět různé věci?"

"No jasně, například je tam tiskárna..."

"To jo, je tam taky železářství... můžou tam vyrábět různé věci..."

"A jaký třeba?"

"Hm... třeba mříže."

Ode dveří se ozvala rána.

"Co to bylo?"

"Nějakej výbuch."

Odešel jsem do ložnice a žádný důsledek rány jsem nenašel.

Nakonec jsem se dostal ke dveřím. Bezpečnostní zámek visel na svých střevech. Dveře nešly otevřít, bezpečnostní tyč vězela v díře v podlaze.

Ze schodiště se ozvala další rána.

158.

Byli tady do tří minut.

"Už jsme měli hlášený podobný případ. Tam se dostal dovnitř, když zjistil, že jsou lidi doma, tak utekl... dvoumetrový chlap s černou kuklou na hlavě."

147

Představil jsem si, že někomu takovému nabídnu po ránu čaj.

Na schodišti je hluk, požárníci se spouští na balkón a přeřezávají ocelovou tyč bezpečnostního zámku, zabodnutou do podlahy.

Přichází sousedka.

"Na mě taky zvonil, ale já nešla otevřít, protože se mi tam zrovna dusilo dítě..."

Vracím se ke stolu.

Úplně mi vystydlý čaj.

@Prague, March 2012

Urban srunning

Start běhu je u vily známého herce, kde bydlí krásná a milá paní s tím princem.

Schody do nebe jsou hned počáteční zkouškou odhodlání.

Odhodlaného člověka zároveň potěší prázdné lahve od rumu u startu ve zdi.

Cesta k pankráckému nebi už není zkouškou, ale drásavým monotónním cyklem pomalých skoků.

Až u vězeňské zdi si člověk pořádně oddychne (napadne ho, že by se na zeď hodilo pěkný graffiti) a díky zvýšenému přísunu kyslíku se konečně začne orientovat v existencionálním prostředí multiboje.

Budova soudu, která je unikátně propojená s vězením podzemním tunelem kvůli přesunu zvlášť nebezpečných lidí, dokáže běžci s pomocí existencionálních myšlenek navodit atmosféru pražského zmaru.

V tomto rozpoložení se vbíhá do díry pod magistrálou, kde souzní kvalitní funkcionální architektura s industriálním zvukem vibrujících plechových vozíků.

Na Pražského povstání sedí muž a žena na lavičce. Muž by asi něco chtěl a žena mu zjevně nedává žádnou šanci. Takové je prostě pražské povstání.

Při vběhnutí do podolské vilkové čtvrti stojí za zmínku pěkná skulptura kočky na zdi a pocit zmaru je vyrovnán pocitem

radosti, že i když po staročesích zůstaly do nebes trčící věže vyšehradského chrámu, po mladočesích zůstanou aspoň stožáry pro mobilní telefony.

Závěrečná pasáž první třetiny multiboje je směsicí vyplavených volných radikálů *and* efedrinů. Krásně vypiglovaný červený mercedes stojí bezchybně zaparkován vždy na stejném místě a běžec kolem něho dojatě doklopítá do bazénu, o kterém jeho štamgasti mluví jako *...ty komunisti nám aspoň postavili bazén, ale tyhle šmejdi ho akorát prošustrují...*

149

Běžec se těmito zajímavými invektivami nesmí nechat rozrušovat, protože v první třetině nelze v žádném případě plýtvat psychickými natož fyzickými silami.

Přichází totiž další disciplína, kterou je konfrontace s prostředím v mužských sprchách. Nápis na zdech rámuje ten ring nahých těl, kterej jsem si chtěl vyfotit, ale bál jsem se, aby mě chlapi nezmlátili coby homosexuálního pedofila, načež by mě homosexuálové znásilnili coby pedofilního heteráka.

Důležité je například nenechat se ve stresu zmást nápisem "Od bazénu."

Ten kilometr uplavat je proti tomu všemu hračka. Prostředí je navíc v horní části bazénu výrazně příjemnější, než v tý dolní.

Plavecká disciplína je krutá, ale spravedlivá. Pokud tam není srdíčko, ste *tak určitě* v prdeli pod vodou. Samozřejmě ten vyšší a pravý stupeň *urban srunningu* by bylo plavání ve Vltavě.

Při cestě zpět je duše již lehká.

V závěrečné pasáži je nutno se vyhnout omylu, kterým by mohla skončit ztráta koncentrace *and* orientace při průběhu kolem věžeňských vrat a poslední zásadní zkoušku psychických a i jiných intelektuálních dovedností ani není třeba déle rozebírat.

Hospoda U Klokočníka nemá na Pankráci konkurenci.

Viděti schody z nebe do pekla zhora, tomu se nic nevyrovná.

Traťový rekord (6km běh, 1km plavání, 100m motání po bazénu) 72 minut zůstává ovšem nepřekonán.

Ale těch peněz, co ušetřím za dopravu duše po tom světě.

@Prague, April 2012, published on Facebook

Concha

"*Vaya a concha de tu mandre*" je nejběžnější argentinská nadávka.

V překladu je to něco jako česky "Di do prdele."

V bufetu Vero rozdává obrovský láhve piva Quilmes.

Muži se hádají, zda – li je lepší Racing, nebo Boca.

151

Chodí tam i rozhodčí. Díváme se na něj někdy v televizi.
Nemluví a pije. Je to dobrý rozhodčí.

Na víkend se dá jet k moři do Mar del Plata.

Ale jenom v létě, od listopadu do února. Jezdím za Mar del Plata do Miramaru i v zimě. Nikdo tam není. Je to už hodně let, co mě tam ve vodě pronásledovala chobotnice.

Moře má zvláštní šedohnědou barvu. Takový jsou všechny barvy Argentiny – matná šedá, červená, hnědá. Hodně elegantní.

"*The city grows on you,*" říká mi můj kámoš Anders o hlavním městě a vysvětluje tak ten stav pomalé zamilovanosti.

"Miluješ Argentinu?"

"Miluju tebe."

@Buenos Aires, November 2006

Concha.mp3 on <http://ivanderer.com>

Brazílie je jako silná sladká černá káva. Argentina je jako výborný hořký kafe.

Lucas

"Hola, hombre, dáš si se mnou pivo?"

"No... jasně."

"Co tady děláš? Já jsem v prdeli, rozumíš. Úplně v prdeli!" Oči se mu zaleskly.

"*Salud*," vykřiknul jsem.

153

Beze slova ke mně naklonil láhev a potom ji celou vypil. Bylo тихо.

"Jsem v prdeli, kamaráde."

"Hm..."

Čekal asi, že se zeptám proč. Mně to bylo jedno.

Bylo тихо.

"Fakt jsem v prdeli!"

Kdo dneska není v prdeli, říkal jsem si. Upil jsem piva a mlčel. Mlčení mi jde skvěle. Dřív mi to vadilo, ale teď už je mi jedno, co si lidi myslejí.

"*Madre mia*, já jsem v prdeli a tobě je to jedno?"

"No..., neznáme se, nechtěl jsem se vyptávat."

"Hele, já se budu za dva tejdny ženit."

"To je ale moc hezký," podařilo se mi na tváři vyloudit výraz oddávajícího kněze.

"No právě. Až do včerejška jsem se fakt těšil. Rozumíš, já Patricii fakt miluju. Jsme spolu už pět let..."

"To máte nejvyšší čas se vzít, ne?"

Využil jsem informace z časopisu žen o tom, že sedm let je kritická doba a dvojice by měla tu veselku uspořádat do té doby – jinak kolaps.

"No...tak jsme udělali tu rozlučku se svobodou. My s kámošema jsme šli na striptýz..., rozumíš, jenom na striptýz."

154

Začalo mě to zajímat.

"A co Patricie, ta šla kam?"

"Šla s kamarádkama na striptýz."

"Fakt jo..."

"Jo, to je právě to. Mně nevadí, že šla na striptýz..."

"A jaký to bylo na striptýzu?"

"Dobrý... ale nic jsem nedělal, rozumíš."

"Jo. Ehm."

"Ale to je právě to... od známých jsem se dozvěděl hroznou věc."

Teď to vypadalo, že jde do tuhého.

Naklonil jsem se k Lucasovi. Lucas se rozplakal. Položil jsem mu ruku na rameno.

"Líbala se se striptérem!"

"Cha!" Cejtil jsem se hnusně...

"JAZYKEM!"

"COŽE!" projevila jsem účast.

"Jo, jazykem!"

"Není možný!"

"Jo, chápeš to? Dva tejdny před svatbou!"

Zavzpomínal jsem na brazilský kámoše, co tu noc před svatbou šli do bordelu, strávili tam celou noc. Pak šli do parku hulit trávu, aby přetloukli ten parfém...

"No to je strašný! Co teď budeš dělat?"

"Nevím, vůbec nevím, nemůžu se na ni ani podívat. Jsem v prdeli."

"Furt vidíš ten cizí jazyk v její držce, že jo..."

Aj, tohle mi ujelo!

"...jsem v prdeli. Miluju ji, rozumíš! Ale nemůžu... nemůžu."

"Musíš, vzchop se kurva... udělej jí to taky."

"Co jí mám udělat?"

"Běž na striptýz a líbej se tam jazykem se striptérem!"

Byl jsem rozjetej... Nechápavě se na mě díval.

"Musíš ji taky ranit, jako ona tebe! Bude to pro ni strašný, ten cizí striptérův jazyk v tvý hubě."

"Myslíš...?"

"Určitě..."

Lucas byl potichu. Ani já jsem nic neříkal.

Hvězdy se nám nad hlavou rozsvítily a někdo kousek vedle kopnul do plechovky kokakoly.

Přikutálela se k nám a zůstala tam ležet.

Přes tmavou oblohu přeletěl meteorit a pes spící v příkopu zvedl hlavu.

@El Palmar, Spain, May 2012, published on derer.blog.respekt.ihned.cz

Break.mp3 on <http://ivanderer.com>

Abych už nikdy nic takovýho neudělal

Dorazil jsem z Buenos Aires do Rio de Janeira. Autem je to asi dvatisíce kilometrů a celkově je to jako přežít zemětřesení o síle 8 až 9 stupňů Richterovy stupnice i s následnou tsunami.

Chtěl jsem oslavit to vítězství, tak jsem zaparkoval před bufetem a sednul ke stolu.

Sedím pět metrů od auta. Dám si dvě piva a lezu ven.

157

Kolem lidi.

"Tak se všech zeptal, akorát tohodle Argentinec ne."

Říkám si, co to je za blbost a nejednou vidím dědu s deštníkem u mého auta, co má jediný v tomhle osmimiliónovém brazilském městě argentinskou značku.

"Takže TY si myslíš, že máš právo mě zdržet o 40 minut!?"
kouká významně děda na hodinky. Koukám, že moje auto je trochu na kontakt s tím jeho.

"Sorry, nechápu, co se děje," říkám a snažím se vlýzt do auta.
Děda mě blokuje.

"CO JE!!"

"Takže TY si myslíš, že máš takovýhle práva omezovat moje práva!"

"Ježíš, ne, sedím pět metrů od auta, proč si mi neřekl, nezeptal se Chica... bych s tím popojel."

"Takže ty máš takový..."

"Dědku, já se dneska fakt nechci s nikým prát, pusť mě!"

"Takže ty máš takový práva!!??"

"JEŽKU, DĚDKU... co chceš abych udělal?"

"CHCI, ABYS NIKDY UŽ NIC TAKOVÝHO NEUDĚLAL!"

"Ok... pustíš mě teda!"

"Chci, vyžaduju, abys už nikdy nic takového neudělal NA JAKÝMKOLIV MÍSTĚ NA SVĚTĚ!"

158

Nejdřív koukám a potom říkám.

"Slibuju, že už nikdy nic takového neudělám na jakýmkoliv místě na světě!"

Z vedlejšího bufetu na mě křičej, abych odjel do té své posraný Argentiny.

@Rio de Janeiro, June 2007

Paranormal

Publikováno v časopise Respekt v roce 2011 v rubrice Mimochoodem.

"Představ si. Psali, že za pár tejdnu bude Mars na obloze velkej jak Měsíc," vyděsil mě kamarád při víkendovém posezení na Bábě.

Branický král právě odcházel z lokálu.

159

Moje duše se ocitla ve zmatku. Připadal jsem si najednou slabý a smutný.

Rozhodl jsem se tedy projít zpět tou branou nevědomí a podívat se znovu na své zážitky s paranormálními jevy.

Jako dítě jsem pravidelně nedosáhl toho, čeho jsem chtěl dosáhnout.

Začal jsem tedy nechtít nic. V té době jsem ovšem netušil, že se dotýkám hranic paranormálna, spíš jsem měl dojem, že je to nějaká schválnost osudu.

Někdy to fungovalo a někdy ne.

Jako jinoch jsem jednou spadnul z mostu na břeh řeky a vyrazil si umělý zuby. Když jsem se tam druhý den vrátil, našel jsem je. Přišlo mi to jako zázrak a to byl zřejmě ten okamžik osvětlení.

Bylo to, jako když klepete na nebeskou bránu a najednou slyšíte plíživé kroky toho, kdo vám jde otevřít.

Ten pravý paranormální stres ovšem přišel po dvacítce.

Kamarád z Kanady mi řekl, že moje astrologické znamení není Lev, jak jsem si, narozen 22. 8., celý svůj český paranormální život myslel, ale naopak Panna.

Otřáslo to celou mojí duševní stabilitou. Jsem snad panna?

Taková tragédie.

Všechny horoskopy, podle nichž jsem se řídil, jsou tedy neplatné?!

Hledal jsem spasení v literatuře.

Do ruky se mi bohužel dostala kniha šéfa programu pro zkoumání UFO. Po dvaceti letech napsal, že neexistuje jediné hodnověrné pozorování tohoto v pravdě paranormálního jevu.

Moje další naděje splaskla. Nikdy neuvidím veselé chlapíky z *jiných světů přiletěl jsem k vám*.

Potom už přicházel jeden úder za druhým.

V roce 2000 se nic nestalo, přestože jsem strávil celý rok předtím přípravou na to, co se stane.

Vlna chřipek, jež měly vyhladit lidstvo, taky nic nepřinesla, různě nastavená nebeská tělesa neměla žádný vliv na nic a k přepólování pólů stále nedocházelo nejen paranormálně, ale ani normálně.

Byl jsem unaven.

Moje paranormální aktivita se blížila nule.

A v té chvíli jsem potkal člověka, který mi pomohl v mé paranormální rekreaci.

Zapálil si cigaretu, dlouze se na mě zadíval a řekl:

"Představ si, včera jsem byl na Gibraltaru, šel jsem se tam projít, najednou přiběhla opice, kousla mě do předloktí a zase odběhla."

Konečně všechno začalo dávat smysl.

Začal jsem mít pocit, že pravda je tam... někde venku.

@Lisbon, August 2010.

Walking too fast

Tomáš je architekt. AAVích.cz. Kdysi se mi svěřil, že jednou v lese pohladil astrála po hlavě.

Já jsem nevěřící.

Říkal mi, že cítil teplo a energii.

Myslel jsem si o tom svoje.

162

Jednou mi řekl, že je ve mě cítit ten inženýr.

Je krásné býti *diplingem*.

Učil jsem ho jezdit na snowboardu. Dal si na zadek dva polštáře a na břicho jeden. Na tom svahu vypadal bizarně, jako brouk.

Napsal mi báseň.

Láska zebe

Ráno vstáváš, nedospáváš,

kafe horký usrkáváš,

mlíko dáváš, podupáváš,

bereš klíče, čus mi dáváš

Láska zebe, tebe nebe,
láska jede dál

V poledne tě déšť promočí,
v telefonu hlas roztočí,
vítr dme tě, matka křičí,
vosol chleba, vem ho tyčí!

163

Láska zebe, tebe nebe,
láska jede dál

Večer přišel, auto huhlá,
v krámu houska vodraná,
televize hovno dává,
vožerem se – to se stává.

Láska zebe, tebe nebe,
láska jede dál

Půlnoc, židle na stůl položené,
znamení je, že už deme,
domů rovnou do postele,
kdo netrefí, ten je derer
Láska zebe, tebe nebe,
láska jede dál

@Prague, June 2006

Walking too fast.mp3 on <http://ivanderer.com>

Kucení

Ulomil se mi kus dvířek u pračky. Okamžitě jsem se zpotil. To může znamenat jen jediné. Blíží se kucení.

Kucení vzniklo historicky zřejmě z nějaké ženské vášně a postupně se na základě složitého systému společenských vztahů stalo součástí mužského světa.

165

Já jsem se s tím fenoménem setkal poprvé, když se moje budoucí tchyně zmínila, že "je potřeba něco někam pověsit."

Jako mladý a kucením ještě nezkažený jinoch jsem vzal do ruky vrtačku a věc, kterou někdo předtím označil jako "hmoždinku." Zvuk toho slova ve mně už tehdy vyvolal zvláštní mrazení v zátylku a to jsem ještě nevěděl, co všechno mě s "hmoždinkou" ještě čeká.

V mládí jsem vystaven hrůze kucení nikdy nebyl. Těšily mě práce jako kácení stromů, štípání dřeva, sekání trávy kosou, zatloukání tisíců hřebíků nebo stavba domů.

Tyhle práce ovšem nemají se slizem kucení vůbec nic společného.

Kucení číhá zákeřně někde poblíž místa, kde se nacházíte a jenom čeká na vaši chybu.

Když jsem zestárl, všimnul jsem si, že se občas objeví někde volně položené kleště.

Chvilí tam leží spolu s informací, že "nesvítí světlo." Chodím kolem kleští a přemýšlím. Nemají ty dvě věci náhodou něco společného?

Potom se někdy objeví i žárovka a informace zbytní na "je tam asi zapeklá objímka."

To už vím, že je zle.

Chvilí ještě mlčky chodím tam a zpět z bytu, mluvím o povznášejících věcech a občas řeknu cizojazyčné slůvko.

166

Odpovědí je mi chápavé kývání hlavou a potom se někde objeví dotaz, kdy spravím to světlo.

Tady už je jasný, že je konec. Kucení je tady, stojí přímo přede mnou a svými bezzubými dásněmi se na mě šklebí.

Je to už dost let, kdy jsem byl natolik paralyzován pohledem na jeho tvář, že jsem v kutilské vášni spojil dva konce prodlužovačky tak, aby byl na obou koncích ten kus s kolíkami. Od té doby vím, že mám silné srdce.

Potom už se z kucení stala moje největší noční můra.

Po vyčerpávajících pracovních týdnech je víkend zřejmě stvořen k činnosti, která je podle mě tím nejhorším morem lidského druhu, o moc horším než všechny zmutovaný chřípky dohromady.

Zapečený objímky, nepověšený poličky, HMOŽDINKY, nedovírající dveře, díry ve zdi (už dávno jsem se jakž takž skamarádil se sádrou), uvolněná dvířka do skříněk, upadlé

špuntíky, prasklé kryty, volné kliky, uvolněné harampádí, strašné vrtání.

Člověk zoufale se plahočící životem ve chvíli zaslouženého odpočinku uslyší, že "nejvíc žárlím, když slyším od sousedů zvuk vrtačky...", a ve chvílích, kdy se snaží projevit city, se jeho mozek roztočí nad prohlášením "Já si asi pořídím hodinovýho manžela."

"Můžeme jít do Bauhausu," je v sobotu po obědě věta, za kterou by mohlo být výjimečně povoleno vraždění.

167

Muž sbírá rány osudu jednu za druhou a kucení je vždy přítomno a vesele klope sanicemi, ve kterých dneska nemá úplně prázdno, ale místo zubů tam má narovnané hmoždinky od jedniček do osmiček.

"Jsem tady, už si spravil tu pračku?" ptá se.

Objednávám nový dvířka k pračce a poté několik dní chodím kolem papírové krabice.

Jsou uvnitř, vím to.

Ten stres, že je vyndám a PŘIDĚLÁM, je impozantní.

"Není ti něco?" ptají se mě lidé v práci.

Ne.

"Že jseš dneska takovej bledej."

Kdybyste věděli, říkám si.

Přijdu domů a na stole trůní TO.

Otevřu si láhev a zírám na TO.

Kopnu tam pro sichr panáka fernetu a otevřu TO.

Chci TO mít rychle za sebou. Rozervu krabici, vyndám dvířka k pračce, vytáhnu šroubovák.

Samozřejmě, všechno na pračce i na tom zkurveným víku je na jeden křížovej šroubovák, jen ty dva šrouby, který musím odšroubovat a zašroubovat jsou na takový dva malinkatý, zkurveňoučký imbusíčky...

Ty zrovna nemám.

168

Nevim, jestli si dokážete představit, když v těle rozdmýcháte adrenalin na maximum a pak tak nějak jako NIC.

Budu muset někde sehnat posraný imbusíky a znova se k TOMU vrátit.

Ne, tenhle úděl jsem si nezasloužil.

@Prague, March 2012, published on derer.blog.respekt.ihned.cz

Diskuse (Blog.Respekt.iHned.cz):

Autor: **yogumin**, datum: 28.2.2012 10:14, id: 129034070

Domacnost

je prilis slozity system k pochopeni, natoz k nejakym upgrade-um.

Autor: **Ivan Derer**, datum: 28.2.2012 10:30, id: 129034890

Re: Domacnost

to jo, napriklad Kuceni 3.0, to bude zrejme system, kdy se rovnobezky protnou jeste driv, nez v nekonecnu.

169

Autor: **yogumin**, datum: 28.2.2012 10:47, id: 129036030

Kuceni 3.0

V Bauhausu uz prej maji balicek s beta verzi.

Autor: **Ivan Derer**, datum: 28.2.2012 10:52, id: 129036230

Re: Kuceni 3.0

fakt jo? A neda se to nekde stahnout?

Autor: **yogumin**, datum: 28.2.2012 10:58, id: 129036590

Jasne

Potrebujes k tomu takovy dva maly zkurvenoucky imbusacky.

Zamilován do lásky

"Myslíš si, že jsi pro ženy atraktivní?"

"Myslím si, že ano. Cha."

"To snad není možný..."

"Na blbou otázku takováhle odpověď..."

Naše debaty se nesou v podobném duchu už roky. Jeho intelektuální převaha je značná... já si pomáhám drobnými úskoky do praktické reality, kam se za mnou intelektuál z podstaty neodváží.

Ale dnes to bylo jiný.

Byl jsem ve formě.

Dokázal jsem dokonce jednou říct něco chytrýho, co i on ocenil. Co to bylo, to už si nepamatuju, ale přísahám, že to bylo dobrý.

Musel přijít s něčím jiným. S něčím, čím se mnou v ringu určitě nikdy neplýtvá.

Dotlačil jsem ho k tomu.

"A proč jsi se vlastně neoženil?"

"Abys to pochopil, musím ti nejdřív vyprávět příběh z mládí.

"..."

"Psali jsme výroční slohovou práci. Odevzdal jsem prázdný papír s tím, že téma je ubohý a nesmyslný. Profesor ječel a

ozřejmil mi, že do dalšího ročníku neprojdou. Nedalo se ale nic dělat. Můj mozek odmítal napsat o tématu jediný slovo."

"Si propadl, cha!"

"Ne... začátkem příštího roku se můj případ dostal k řediteli. Na prázdné papír napsal jedničku a poslal mě do dalšího ročníku."

"...dobrý."

"Věděl, že to myslím vážně. Celý to bylo směšný."

"A co teda ta svatba?"

"Už jsem ti vysvětlil, že nikdy nemůžu udělat něco, co nechci."

"To chápu."

"Dvakrát jsem to zkusil... jednou to byla velká láska. Potom jsme byli na recepci u konzula. Představila mi svého muže, což mě dost překvapilo, jelikož jsem nevěděl, že je vdaná."

"Jmenoval se Hans."

"Říkala, že když si Hanse brala, byl velmi tichý a slušný. Myslela si, že je v něm hloubka, kterou nedává najevo."

"Cha... a sekla se, že jo."

"Druhá chtěla obrovské barák a různé podobné kraviny. Jak už jsem ti řekl, těžko mě někdo k něčemu donutí."

"Takže jsi zůstal sám..."

"Člověče, zase jsi dorazil pozdě!"

Alvaro Gomez Gomez

"Tak se to vyvinulo. Mohl jsem být politikem nebo diplomatem v Jižní Americe a jsem neznámý muž v jedné malé španělské vesnici. Ale jsem šťastný, protože jsem to tak chtěl."

"A co láska?"

"Překvapil si mě. Nemyslel jsem si, že nad takovými věcmi uvažuješ."

"Nechybí ti láska?"

"Jsem zamilován do lásky."

"Lásku přece vytváří dvojice lidí! Láska nemůže vzniknout sama o sobě!" vyhrknul jsem v defenzivě.

"Ráno, když se jdu projít, tak vidím letadla na nebi. Pokaždý se pomodlím za lidi, který jsou uvnitř a popřeju jim dobrou cestu. U toho pocituju lásku. Tebe podezřívám, že se ti slovo láska v hlavě proměňuje na slovo sex."

"...."

"Musíš pochopit, že život by bez lásky neměl žádný smysl, takže láska musí existovat sama o sobě a já jsem miloval, ale láska, kterou pocituju dnes, je o moc hlubší než ta před desítkami let. Miluju lásku a vidím ji všude kolem sebe."

Můj mozek ucítil během docela dlouhých mikrosekund dotek věčnosti.

Podíval jsem se během té chvíle do podstaty vesmíru a do základu stavby jeho dvou částic.

Života a lásky.

Nechal jsem svůj cynismus spát a otázku, jestli je na Marsu láska, jsem nepoložil.

Líbilo se mi to takhle.

@Santa Maria la Real de Nieva, Spain, June 2012

Obsah:

Koloběh života	...4
Tundla junction	...5
Istanbul assault	...9
Plaval jsem	...13
Vízum	...14
S Paulem - o cestě, euru a čínské ruce trhu	...16
Záchranáři	...20
Favela clean-up	...23
Nikdo nezůstává	...27
Vokrasnej petržel	...30
Na pivu s Jirousem	...37
Jak jsme to chtěli	...40
Zákaz kouření	...43
Majitelé hoven	...45
Muž, který se bál	...48
Virtuální andělé	...50
Mým 33 senátorům	...52
Maso	...54
You will never walk alone	...57
Gender fight club	...59
Čas	...64
Dva muži z Prahy	...67
Vůně spálených banánovníků	...69
Gang tří opic	...78

Status update	...81
300ms	...92
Jose v letadle	...97
Poslední dobou se na mě lidi upřeně dívají	...103
Muž po západu slunce	...107
Jak jsme šli spolu do obchodu	...114
Sari Baldauf	...115
Funny man	...116
Andělnictví	...118
Tatiana L'coure	...128
Frustrovaný toreador a jiné příběhy	...137
Všednost	...141
Jedno ráno v životě	...145
Urban srunning	...147
Concha	...150
Lucas	...152
Abych už nikdy nic takovýho neudělal	...156
Paranormal	...158
Walking too fast	...161
Kucení	...164
Zamilován do lásky	...169

GANG TŘÍ OPIC

Everything is possible

Grafická úprava: Ivan Dérer
Jazyková korektura : Anna Černá
Fotografie: Ivan Dérer
Psáno fontem Calibri
Songy ke knize na: <http://ivanderer.com>

Vydal: Ivan Derer @ DERER virtual
<http://ivanderer.com>

Vytiskla Tiskárna VS Tisk
Soudní 998/1
Praha 4, Pankrác
Vydání první
176 stran

ISBN 978-80-260-4219-8

Pivo Efez mi zachutnalo. Dal jsem si ještě jedno.
"Zkusíme víno. Přineste víno."
Vino jsem úplně nechtěl, ale zase zkusit turecký víno, proč ne.
Přinesli třetinky, každý jsme se napili a bylo to dobrý.
Začlo mi být ale trochu divný, že jsme měli jít na jedno
pivo a teď tady pijem víno... rozhodl jsem se, že vypadnu.
Přemlouvali mě, a když viděli, že to nejde, řekli o účet.
Na účtu bylo napsáno, že jedna ta třetinka vína je za 800 eur.
Zvednul jsem se k odchodu.
Chytl mě číšník, že mu dlužím tisíc eur. Byla to velká surreální
kombinace. Nakonec jsem skončil u dveří obstoupen skupinou
zajímavě vypadajících lidí.
Bylo to na hovno. Už jsem věděl, že to byla past, ale zaujala mě
její sofistikovanost.

<http://ivanderer.com>

ISBN 978-80-260-4219-8

9 788026 042198